ANUL VI. — Nr. 1 | LEI 3 EXEMPLARUL IN ȚARĂ, 4 LEI IN STREINĂTATE | DUMINICA 22 MARTIE 1931



CUVÂNTUL STUDENȚESC

Apare bilunar sub îngrijirea unui comitet

ORGAN OFICIAL AL UNIUNII NAȚIONALE A STUDENȚILOR CREȘTINI ROMÂNI

Redacția și Administrația: Bulevardul Schitu Măgureanu Nr. 2 (Palatul Soc. Stud. in Medicină)

Naționalismul realist

Internaționalismul e forma grandilocventă și pompoasă a lașității.

Observatorul critic al vieții noastre publice ar putea stabili cu precizie, pe temeiul faptelor, că în măsura în care conducătorii țării noastre s'au dovedit neputincioși în deslegarea problemelor românești, în aceeași măsură au devenit rând pe rând, mai mult s'au mai puțin internaționaliști. Uneori pe față; cele mai adesea subteran și mascat, adică masonic. Din punct de vedere al problemelor românești, francmasoneria, — această formă inavuabilă a internaționalismului, — reprezintă pentru omul nostru public, desnădăjduit și naiv, un fel de refugiu miraculos, un fel de fabuloasă și iluzorie „iarba-fiarelor“ cu care el crede că ar putea descuia lacătele acestor probleme.

Rezultatul? Cu cât hruba subterană capătă mai numeroși adepți din „elita conducătoare“, cu atât mizeria în țară crește. Fiindcă francmasoneria, care e într'adevăr o forță internațională organizată, nu tinde, cum crede naivul nostru om public, la refacerea economică a României, ci la deposedarea noastră sistematică de avutul național. Deslegarea problemelor noastre de ordin material pe cale internațională înseamnă, în realitate vinderea noastră în mâinile streinilor.

Dar afară de această formă practică, economică, a internaționalismului, există încă una de ordin ideal: pacifismul. Pacifismul e încă una din iluziile grandioase cu care ne orbește francmasoneria. Dece? Este pacifismul un lucru rău? Evident că nu! El ar trebui să fie, din potrivă, aspirația profundă și permanentă a tuturor popoarelor. Dar în acelaș timp când ni se predică pacifismul salvator, popoarele Europei se înarmează unele împotriva altora cu o frenezie și o amploare pe care n'a cunoscut-o istoria omenirii. Conflictele sângeroase stau gata să izbucnească vulcanic în orice moment. In ce privește România, hotarele ei, cu excepția unei cincimi, sânt pândite de dușmani de moarte. In asemenea condiții, ce înseamnă oare pacifismul masonic ce ni se predică nouă, cari nu dușmănim pe nimeni, decât o tentativă de a cloformiza și de a paraliza energia românească?.

Prin urmare, fie economic, fie pacifist, internaționalismul masonic reprezintă pentru noi o primejdie continuă. A-l îmbrățișa înseamnă a ne acăța de iluzii disperate, a abdica dela avutul și puterile noastre proprii. E politica lașității.

Deacurmezișul acestei directive stă doctrina și acțiunea naționalistă. Dar naționalismul este un simplu protest împotriva internaționalismului? Dacă ar fi numai atât, n'ar fi nimic. Fiindcă protestul negativ nu rezolvă nimic, iar cine acceptă negația ca principiu conducător nu e naționalist, ci anarhist. E fiul haosului, iar nu al ordinei. Naționalismul e afirmativ și pozitiv, în opoziție cu internaționalismul masonic care e negația sistematică a puterilor creatoare naționale. Există un singur popor pe lume în viața căruia naționalism și internaționalism nu sânt două forțe opuse, ci două nume ale aceleiași forțe: poporul evreu. Și e singurul popor cu adevărat internaționalist fiindcă n'are patrie. In lipsa acestei patrii concrete, internaționalismul evreesc nu e altceva decât forma solidarității de rasă, impusă de faptul risipirii în lume a fiilor lui Israel. Internaționalismul evreesc este prin urmare o putere morală care ține loc de patrie concretă. Astfel, când zicem că evreii sânt internaționaliști fiindcă sânt naționaliști, nu exprimăm un paradox, ci un adevăr care este numai al poporului evreu. Paradoxală e numai situația acestui popor, fiindcă e excepțională.

Pentru popoarele cu patrie concretă, internaționalismul e de neconceput, el fiind înlocuit de patria concretă. Pentru un român, de pildă, a adera la internaționalismul masonic înseamnă a-și nega patria și a se integra în naționalismul evreesc. Iată dece naționalismul nostru nu e o simplă negație, ci o mare afirmație a puterilor proprii de care dispune un popor.

Față de politica defetismului internaționalist care, prin lașitate, avea să ne ducă la robia economică și la paralizarea energiilor sufletești, naționalismul afirmă încrederea nesdruncinată în puterile creatoare ale rasei, în geniul național. Prin această afirmare nu înțelegem patosul verbal și găunos al pașoptiștilor, ci spiritul creator de fapte în toate domeniile vieții naționale. Dacă naționalismul nu tinde la faptă, el rămâne o simplă fudulie neroadă. Condiția naționalismului ca expresie și ideal al puterilor vitale ale unui popor, e să fie creator și pozitiv. Să fie realist, — adică legat de lucruri, cunoscător de lucruri, organizator de lucruri, dătător de sens înalt și unic tuturor lucrurilor din această țară. Studiul temeinic ne duce la cunoașterea acestor realități; credința fanatică în viitorul rasei noastre la organizarea și transformarea acestor realități. Fără *cunoaștere* temeinică și fără *acțiune* organizată nu se poate concepe naționalismul. Un internaționalism funest, filtrat sistematic în concepțiile noastre conducătoare ne duce la dezagregarea organismului național, la pustiirea energiilor și la neâncrederea în noi. In câțiva ani am ajuns cerșetorii Europei.

Naționalismul tânăr are datoria să distrugă scepticismul oficial și să înbrâncească puterile amorțite in torentul acțiunii creatoare. România are altă menire decât aceea de cerșetoare a Europei.

Nichifor Crainic

Soyez les bien venus

Après la Grande Guerre, les Etats Nouveaux et aggrandis, ressentaient un besoin naturel de coalisation pour la consolidité de leurs nouvelles frontières, instituées d'après leurs justes exigences et nul ne douta qu'un accord était possible et favorable aux trois Etats de l'Europe Centrale: la Roumanie, la Yougoslavie et la Tchéchoslovaquie. Ce pacte accompli, il s'ensuivit de la part de la jeunesse estudiantine un désir de collaboration plus effective, qui germant petit à petit, devint, si nous pourrions mieux nous exprimer, un besoin nécessaire.

Déjà, ces trois peuples étaient poussés vers ce but par leurs liens historiques, qui, rappelons-nous, eurent une grande influence sur leurs relations réciproques. Maintenant la nouvelle génération est comme empreinte de cette idée de connaître tout ce qui pourrait apporter un bien réel à son existence difficile d'aujourd'hui. Elle veut, elle aussi, suivre les pas de ses pères, et contribuer, en quelque sorte, à son relèvement intellectuel.

Et voilà, qu'en 1929, à Cluj, grâce à l'appel amical de l'Union Nationale des Etudiants Chrétiens Roumains, se réunit un Comité, qui, discutant à fond les questions, posa le principe de statu quo, d'ailleurs de droit et de fait, servant comme pierre de touche à son activité postérieure.

Et cette activité, on l'a bien remarquée Prague, par la sériosité des sujets traités. On goûte aujourd'hui à Bucarest, grâce aux dirigeants éclairés de la P. E. E. les fruits les plus doux pour un étudiant. Et, croyez, chers congressistes, que vous faites beaucoup pour cette cause. Vos pères et mères, en voyant s'exprimer vos sentiments d'amour sincère et mutuel, vous connaîtront d'avantage. Vous leur direz tout ce que les Roumains de la Grande Roumanie sont et seront pour eux; car, ils veulent penser, sentir et agir comme eux, car ils veulent vivre en leur vie.

Nous ne pouvons vous souhaiter, en cette heure solennelle, qu'un salut estudiantin; estudiantin dirons-nous, car nous seuls étudiants pouvons comprendre comment résonne ce mot. Vous l'entendez comme s'il venait de tous les coins de la Grande Roumanie, du Dniester au Danube, de la Mer Noire jusque chez vous, vous dire *„Soyez les bien venus“*.

oxo

Procesul colegului G. BEZA se va judeca în fața Curței cu Jurați, în ziua de 7 Mai a. c.

Numeroși avocați s'au înscris ca apărători.

Va fi procesul întregului românism năpăstuit și violentat de politicianii furbi.

Atac — contra-atac.

O țară flagelată își cere violent dreptul la viață. E uman.

Ani lungi de carnaval, însămânțați cu verbalistică deșănțată, au mișelit o bune parte din generația bătrână, complăcută în afaceri și literatură de alcov.

Astăzi, când reacțiunea se ivește, profitorii organizați în partide, se apără cu furie.

Procesul de evoluție al unui popor, impune înlăturarea a tot ce e perimat. E în aceasta o necesitate istorică, de netăgăduit. Nu i se poate opune nimeni.

La vremuri nouă, logic, se impun, oameni noui. Căci, hotărât, cu grinzi putrede nu se poate construi un edificiu viabil.

Suntem supra-saturați de promisiuni. Dezideratele au rămas pe hârtie, pitite într'un dosar oarecare, așișderea declarațiilor, în vânt.

Dorind realizări generația mea aruncă mănușa.

Suntem în slujba unui adevăr — nu putem fi învinși.

Și mai presus de toate suntem tineri.

Calculul îngust, meticulos, cu refugieri în mătreață, e bătrânețe rece și anchilozată.

Afirmarea nesovăită, vijelioasă, a vieței unui popor se naște din spontan — recte tinerețe. Și tinerețea e luptă.

Nimic nu se plămădește valoros, viu până la sălbatec, decât prin luptă. Noi nu numai c'o acceptăm, dar ne-o însușim integrală, fiind singura putință de viețuire a generației noastre, pusă în slujba României de mâine. E în aceasta embrionul rezolvărei problemei de depășire — plămădirea statului modern și superior, chintesența secolului XX.

Lupta nu e ușoară și trebuie dusă pe toate tărâmurile, disciplinat, contra mediocrității organizate, în care politianii se complac, huzuresc și asasinează.

Intransigența ni-e singura prietenă.

Credem în Dumnezeu și'n viitorul acestei Românii.

Inchinători vitejiei, suntem ferm decişi de a ne face datoria până la ultimul.

STUDENȚIMEA ȘI REGELE

de Gh. POPESCU-BOTOȘANI

Am avut dela Restaurație încoace, necontenite încercări de afară, manifestate vădit deseori, de a se îndepărta Studențimea de Rege.

Recentele serbări Jubiliare ale Universității din Cluj, au arătat clar încăodată, că Studențimea a fost oprită să-și deschidă nestingherit sufletul, către Cel ce-i întrunește viile aspirațiuni constructive de viitor; — au fost chiar momente când Regele, adresându-se în discursurile Sale, direct studenților, căuta zadarnic cu ochii prin sală fețe tinere.

La o serbare a Universității, studenții nu s'au putut apropia de Regele lor; nu au putut simți fiorul adorațiunii de Rege, prosternându-l-se înaite.

De această dată, nu s'a permis studenților, ca acum 10 ani la inaugurarea Universității, să I se facă Regelui, tânăr și El, și o primire caldă, tinerească în casa lor — Centrul studențesc „Pentru Maior“, — unde fără protocol sec, ci comunicativi, tineri, să-și deschidă sincer comoara de generoase năzuinți de bine pentru acest neam necăjit.

La Brăila, cei 5000 de studenți, din toate colțurile de țară, adunați în Congres general anual, au aclamat frenetic pe Acela în care văd cârmaciul neclintit al vremilor grele dinaintea noastră și făptuitorul hotărât al aspirațiunilor înnalte ale acestui neam.

Răspunsul Regelui către Congres a arătat că nimic nu poate despărți pe Rege de tineretul acestei țări.

Totuși, elemente interesate ori lesne încrezătoare în defăimări, au oprit studențimea în ziua de 10 Decembrie — zi de simbolică sărbătoare — de a manifesta impunător pentru Rege — dând naștere chiar la incidente degradante pentru provocatori.

Aceste fapte constituesc pentru noi, de altfel, exemple concludente in plus.

Continuu am semnalat acțiuni, deschise sau mascate, de a sfărâma legătura de dragoste reciprocă și devotament dintre Rege și Studențime.

Această acțiune a fost dusă sistematic: s'a lucrat sus, la Rege, prin informare intenționat deformată a adevărului, și jos, în rândurile studenților, prin răspândirea de svonuri criminale și tendențioase, provocatoare de neliniște și reacțiune în cugete curate.

In fața acestor situații; conducători ai stundențimii, cnnăscători ai realităților exacte, suntem datori a interveni cu precizări lămurite.

Generația tânără studențească de după războiu, a adăogat eternelor splendide atribute ale tinereții — generator fecund de noui forme creatoare — încă vreo câteva purtând pecetea vremurilor vitrege de războiu.

In acele timpuri aspre, se ridica printre ruine și bubulturi de tunuri, din sate, de prin văi strâmte de munți, din ciocotul durerii, cu ochii uimiți și plânși, cu fruntea brăzdată de o seriozitate și experiență prematură, fără copilărie veselă și fără joacă — se ridica o altă generație: generația noastră, generația studențească de după războiu.

Veniți la Universitate, acești tineri s'au preocupat de probleme grele și serioase, din nevoia de a-și satisface astfel, cerințele sufletești ale unei maturități prea timpurii.

Profesorul P. Andrei, într'un studiu asupra mișcărilor sociale și politice ale tinerimii, spune: «tinerii de azi, crescuți în războiu, observă mai bine realitățile decât cei de dinainte de războiu, sau decât bătrânii».

Unei atare precoce formațiuni de suflet, nu putea să-i scape frământările dinastice din ultimii cinci ani, cu repercusiuni grave asupra întregii vieți naționale.

Indurerată profund de lupta stearpă dintre politiciani, pe o chestiune de o importanță capitală pentru consolidarea definitivă a Statului întregit, Studențimea a considerat demn să nu se alăture nici uneia din aceste părți interesate, cultivând în ea totuș, speranțe și sentimente fierbinți către Cel plecat.

Atât timp cât Cel jignit și îndepărtat, arăta o voință fermă de a nu se mai întoarce, ea înțelegea să respecte durerea Celui lovit, fiind convinsă că va veni ziua când se va întoarce, numai prin hotărârea, voința și puterea Lui.

Și această eliberare din durere, ne-a fost hărăzită pentru 6 Iunie 1930.

Sunt vii încă în amintirea tuturoroa, momentele de entuziasm delicat a acestor zile.

Studențimea, în capul organizațiilor ei oficiale, a

Continuare în pag. 2-a

---

20 Martie 1931

Partidele noastre politice nu mai pot face față problemelor de stat, de aceia, alternanța lor la guvernare a sistat, și pentru aceasta, soluțiunea viitoare se agită între ideia unui guvern de personalități și a unui guvern de dictatură.

Dispariția partidelor politice va representa o ușurare pentru țară; că aceste partide, nu au făcut nimic pentru țară, se vede: — e suferința generală în care ne zbatem; că nu mai pot face nimic — e evident: — soluția factorului decisiv constituțional tinde tocmai la suprimarea lor.

Guvernul de personalități este o utopie: — care sunt personalitățile? după ce le recunoaștem? cine și după ce sugestii le alege? deci, ce criterii sigure și garanție serioasă avem, că vom putea avea un guvern de personalități, și nu vom avea mai sigur, un guvern de lichele?

Guvern de dictatură, — este o aventură: fiindcă lipsește acel prestigiu — să zicem măcar moral — indiscutabil, al persoanei ce-l preconizează. Indispensabil — pentru a obține măcar pentru un minut, acel consens pasiv al unei nereacțiuni violente momentane.

Guvernul de personalități sau de dictatură, ca reacțiune împotriva partidelor politice — nu poate reuși; în primul loc, fiindcă nu are a se redija cu persoane, decât tot din acelaș aluat al clasei ce, până mai eri, conducea țara prin firmele partidelor politice; și în al doilea loc, pentrucă asemenea guverne prin natura lor, nu pot avea contact cu massele, condiție indispensabilă a unei liniștite guvernări.

Dispariția partidelor politice ca organisme competente a soluționării treburilor publice și nebunia soluțiilor guvernelor de personalități și dictatură, pune în plină lumină: greaua criză a clasei noastre conducătoare.

Am gajat tot, clasa noastră conducătoare nu mai poate stăpâni funcțiunea de conducere sau suntem pe punctul să gajăm totul, trăim din mila împrumuturilor străine, puhoiul de legi, svârlite asupra țărei, a determinat crearea Consiliului Legislativ pentru a le descurca, — funcționarii nu sunt plătiți cu lunile, școlile și spitalele se închid, conrupția se întinde — comisioanele miniștrilor sunt lucruri cari nu mai impresionează — cetățeni pașnici, uzând de dreptul constituțional de întrunire, sunt împușcați, iar importante ramuri de administrație și activitate publică sunt amenințate, să între pe mâna unor ilustre incapacități.

Clasa conducătoare este în plină criză și nici nu putea fi în altă situațiune.

Falsificarea timp de 50 de ani a regimului nostru constituțional, a împiedicat formarea unei elite naționale, conducătoare a intereselor superioare ale țărei.

Noi am avut o constituție scrisă, și o altă constituție, aplicată.

După constituția scrisă: libertatea individuală este garantată, — in fapt, cel mai tâmp dintre subcomisari și cel mai zaharisit dintre prefecții de poliție, te poate aresta ori când. câteva zile sau câteva ceasuri, pentru a-ți da drumul la urmă, ca nevinovat!

Votul, e universal, obligator și secret, urnele însă, se fură și se schimbă!

Intrunirile sunt permise, comunicarea ideilor prin scris și grai este liberă, și totuși, în fiecare an dl. Zelea-Codreanu stă, câte cinci luni închis, pentru vina de a lua în serios dispozițiile constituționale.

Țara, sub politicieni, a trăit cu două constituții: una legală și una a bunului plac, ca negustorul necinstit, care lucrează cu două registre, ca să-și poată escroca mai bine creditorii în folosul său personal, pregătindu-și din timp un faliment fraudulos.

In situațiunea aceasta, nu guvern de personalități sau de dictatură, ci înstaurarea legii în locul ei de domnie.

Lăsați credințele naționalismului integral, iubi or de țară, de lege, de tron și de neam, sa pătrundă la sate; lăsați massele să răspundă la chemarea mișcării naționale. Nu falsificați — prin aplicare și nu înlocuiți prin lovitură de stat regimul nostru constituțional; și atunci, din baza mare de selecție a întregului nostru neam vor întra noi puteri de viață în clasa noastră conducătoare regenerată, și în cadrul organizațiunii sociale de azi, care nu și-a trăit încă vremea, sub raportul înfăptuirilor ce le poate da — vom avea și guvernul, care ne trebuie și soluțiile, cari se impun.



Majestatea Sa, a binevoit a onora cu Inalta Sa prezență reprezentația dată de Opera Română în onoarea congresiștilor Micii Inte'egeri Studențești. In pauze, Majestatea Sa S'a întreținut cu conducătorii studențimii din cele trei țări.

HITLER

de NIC SIM. IONESCU

Epocile de frământări au dat naștere la incontestabile valori umane. Răsboaiele jalonează, în istorie, apariții uluitoare. E poate în aceasta necesitatea combatanților, cu mentalitatea lor specifică de răsvrătiți, din a căror rânduri au irupt conducătorii de mulțimi.

Mărginindu-ne la considerații generale putem cita două mari energii: Mussolini și Hitler.

In presa noastră s'a vorbit destul de mult despre fenomenul Benito Mussolini, dar puțin despre Adolf Hitler. Vom încerca astăzi, într'un spațiu destul de restrâns, pe care-l poate oferi un foileton — aceasta în jurul cărței lui Frédéric Hirth: „Hitler ou le guerrier déchainé“.

*

O necesitate de netăgăduit, în epoca tulbure premergătoare răsboiului, impunea un curent naționalist, cele antebelice fiind pa[illegible].

Antagonismul dintre naționalism și socialism, din țările industriale, potolit puțin de tranșeie, apăruse din nou.

Anul 1919 găsea armata germană învinsă și imperiul prăbușit. Mijeau zorii revoluției, căutând să contureze o nouă internațională roșie.

Momentul era propice ori cărei grupări extreme.

Iudeul Kurt Eisner încercă bolșevizarea Bavariei. Reacțiunea se ivi sângeroasă. Eisner fu ucis împreună cu tovarășii săi.

Kunze puse bazele partidului social german, luptând pentru ridicarea economică a Germaniei, ruinată de inflație și contra socialismului zăbauc, internaționalist. Dădu greș. In 1924 gruparea se deslână.

Doi deputați naționaliști, Graefe și Wulle, înjghebară partidul rasist al libertăței — Völkische Freiheitspartei — antisemit, îndârjit contra Franței, potrivnic politicei lui Stresemann.

Dar, cele două grupări de dreapta, amintite mai sus, erau simple dibuiri, apariții vremelnice și mărunte. Ele nu puteau ajunge la un rezultat, fiind conduse de oameni mediocri, lipsiți de o energie canalizată, creiatoare și de spirit organizator.

Liberalismul și parlamentarismul falimentarde, problema statului modern și superior formulată, naționalismul și socialismul, fiecare pe cont propriu, căuta s'o rezolve.

Era necesară o formulă împăciuitoare și mai presus de toate se simțea nevoia unui om, pe care Austria il dete.

Mare orator, agitator și organizator, insul svelt, cu ochi minunați, care în 1915 trecuse din Austria în Bavaria, rămânând până la sfârșitul răsboiului un mare necunoscut, avea să-și spună cuvântul. Adolf Hitler, supusul austriac, nenaturalizat în Germania, omul care n'are nici astăzi dreptul de a vota sau de a fi ales.

In 1919, împreună cu inginerul Gotfried Feder, puse bazele partidului național-socialist.

Programul politic cuprindea în linii mari: lupta contra socialismului internaționalist contra ovreilor, contra parlamentarismului, contra Habsburgilor și o politică revanșardă față de Franța.

Cel economic fu formulat de Feder. Partizan al proprietăței private, luptând contra bursei și a bancherilor, economistul partidului distinge două feluri de capital: a) creiator, german, productiv și b) jăcmănitor, iudaic, parazit, internaționalist. Primul sprijinit și întărit, lupta acerbă contra celui de-al doilea.

Aproape simultan, Sorel dăduse la doi oameni — Mussolini și Lenin — putința de a transpune în viață un vis. O demonstrează clar Georges Valois în volumul „Le fascisme“.

Acelaș suport proletarian, aceiaș tendință către dictatură — cartea de căpătâi: «Reflexions sur la violence».

Lenin uita un singur lucru din opera vizionarului Sorel — *proletariatul să dea burgheziei ceva din energia sa.*

Sângeros și mai puțin clarvăzător o suprimă.

Contrar, Mussolini utiliză burghezia.

Aceasta e singura taină a prăbușirei unuia și a victoriei celuilalt.

Hitler pus în fața a două fapte împlinite, temperament răsboinic el însuș, văzu necesară revoluția. O încercă în ziua de 9 Noembrie 1923. Revoluția însă eșuă. Șeful național-socialiștilor intră în închisoare, unde scrise două volume: *Lupta mea.*

In 1920 partidul avea un cotidian mic, trei publicații săptămânale și o voință aprigă, neclintită, dusă până la îndărătnicie, caracteristică marilor comandanți — Hitler.

Se trecu la formarea cadrelor.

Cămășile brune, interzise de diverse guverne, apăreau din ce în ce mai des.

Organizarea se făcu pe baze militare.

Astăzi partidul numără 250 000 (două sute cinci zeci mii) membri cotizanți. Trei zeci mii de oameni formează, așa numita, secție de asalt. Pe lângă aceștia o gardă de apărare, ai cărei oameni poartă căști cu cap de mort, însoțește întotdeauna pe Hitler.

Actualmente nu se mai primesc noui membri. La sediul din Berlin, pe poarta închisă, se poate ceti: „Complet. Nici un nou membru nu va mai fi admis.“

In 1928 hitleriștii aveau doisprezece reprezentanți în parlament.

Trecură doi ani — 1930. Zece cotidiane, cincizeci de hebdomadare și un mare ziar ilustrat condus de însuș Hitler.

Campania electorală din toamna anului 1930 va rămâne celebră în analele politice. Național-socialiștii au ținut treizeci și patru de mii întruniri cheltuind treizeci și trei milioane mărci, și au câștigat o sută șapte locuri în parlament. O cincime din populația Germaniei — peste șase milioane — s'a pronunțat pentru hitleriști.

Toate cele o sută șapte mandate sunt masculine, Hitler admițând ca femeile să-i voteze partizanii, dar să nu fie votate.

In esență Hitler jalonează în viitor următoarele etape: „discreditarea parlamentarismului, suprimarea Reichstagului, instaurarea dictaturei, măsuri energice contra tuturor ne-germanilor, desființarea actualului sistem capitalist, introducerea muncei obligatorii, timp de un an, pentru tineretul german, întărirea puterii militare germane, denunțarea planului Young, desființarea tratatului de la Versailles“ (pag. 15).

Una din cele mai ardente probleme în Germania, astăzi, e a celor fără lucru. Impozite mari, lefuri mici, depresiune economică, plus milioane de oameni în plin șomaj.

Nemulțumirea crește și nu se știe dacă până în primăvara anului 1931 ea nu va canaliza revoluția.

Cum vede Hitler rezolvarea șomajului? Citez: „El se face forte de a face să se masacreze două milioane de ovrei și comuniști pentru a pune în locurile ocupate de ei, două milioane de arieni“ aceasta impunându-se ca o necesitate absolută pentru salvarea poporului german, a sufletului german“ (pag. 10-11).

*

O țară nouă se plămădește cu sacrificii imense, de cari nu's capabili decât cei ce au cultul vitejiei.

E natural ca eventualitatea unei dictaturi să îngrozească așa zisa „democrație“ cu al ei parlamentarism acru, miop, verbalistic și profitor, în care se complac politicianii, bancherii, oamenii de trafic, cu afacerile lor mai mult sau mai puțin dubioase, ce-i îmbogățesc în timpul crizei, căutând s'o prelungească, până la agonia propriului lor regim, cu scop unic, captarea de noui bogății.

Neputința unui regim, oferă teren gras anarhiei, căreia nu i se poate opune decât dictatura cinstită, care după cum spunea, dacă nu mă'nșel Mirabeau, nu este alt ceva decât supapa de siguranță, forma la care trebuie să se recurgă în împrejurări extraordinare, pentru a asigura mântuirea patriei.

Spiritul vremei mi-a dictat aceste cuvinte de încheiere, după ce am aruncat o privire generală asupra hărții politice a statelor europene.

Voit n'am analizat anumite puncte de vedere ale lui Hitler. Lăsând istoriei putința unei judecăți în viitor, mi-am făcut datoria de simplu cronicar.

SPICUIND PRESA

CALOMNIATORII DE TOTDEAUNA

In congresul Micii Inţelegeri Studenţeşti, anumita presă nu a văzut altceva decât o nouă ocazie de a calomnia studenţimea. După ce reproduce comunicatul Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români care anunţă modificarea programului congresului din cauza neparticipării studenţilor Iugoslavi, reţinuţi de evenimente interne, „Dimineaţa" face comentarii:

„Informaţia dată de „Uniunea studenţilor români" în privinţa suspendării congresului Micii Antante, are explicaţie stranie şi dovedeşte până unde se ajunge cu anumitul spirit care bântue astăzi tineretul universitar din România.

Este drept că studenţii Iugoslavi, plecaţi spre Bucureşti într'o delegaţie foarte numeroasă, au avut, în gara Belgrad, un conflict cu autorităţile, din care cauză au renunţat la călătorie. Insă, pe lângă acest incident, s'au întâmplat şi aci, în Capitala noastră, unele fapte de natură să facă imposibilă ţinerea congresului. Anume, delegaţia cehoslovacilor este condusă de d. Fischer, student evreu.

Se înţelege dar că atitudinea cehoslovacilor nu poate fi nici un moment asemănătoare cu a delegaţilor români, desemnaţi de „Centrul studenţesc creştin". Ciocnirea dintre cele două concepţii ale tineretului de aici şi din ţara prietenă — unii rasişti, ceilalţi libertari — s'a produs încă dela sosirea cehoslovacilor în gara de nord.

Intre oratorii cari au luat cuvântul din partea gazdelor, pentru urările de bună venire, a fost şi d. Traian Cotigă, noul preşedinte al „Centrului", şi conducător în „Garda de fier". D. Cotigă a crezut nimerit să facă o expunere a concepţiilor sale.

Urmarea firească a fost că d. Fischer, apreciind politeţea exagerată a colegilor săi dela centru, a refuzat să le întindă mâna şi să le răspundă. Intreaga delegaţie cehoslovacă a fost solidară cu preşedintele ei şi surprinsă neplăcut de primirea care se făcea.

Cum şi delegaţii românii au priceput situaţia, în felul lor, incidentul a fost discutat, de comitetul „Centrului", cu adausul că d. Fischer şi delegaţia cehoslovacă şi-au permis să „vină la mormântul eroului necunoscut român", când a depus coroana protocolară.

Efectul discuţiilor se vede. Comunicatul prin care se modifică programul congresului este elocvent.

Dar mai elocventă este atitudinea studenţilor cehoslovaci, care au avut curajul şi demnitatea să dea cui trebuie o admirabilă lecţie de civilizaţie şi de bunăcuviinţă.

De această dată, cinismul neruşinatei prese a trecut marginile. Colegii Cehoslovaci, *cari nu sunt antisemiţi* şi nu au nimic de împărţit cu anumita presă din România, indignaţi de această atitudine, au trimis ziarelor româneşti următoarea lămurire:

„Domnule Director,

Vă rugăm, în numele delegaţiei studenţilor cehoslovaci, să publicaţi în ziarul d-voastră, următoarea:

LAMURIRE

Ziarul „Dimineaţa" cu data de Miercuri 18 Martie 1931, publică un articol intitulat „Contramandarea congresului Micei Antante studenţeşti". Credem că e necesar să comentăm cuprinsul acestui articol din anumite puncte de vedere.

Desigur, aceste rânduri insinuante au fost îndreptate împotriva „Uniunii naţionale a studenţilor creştini din România" şi a „Centrului studenţesc Bucureşti"

In ceeace priveşte primirea făcută de studenţii români şi felul de a răspunde al studenţilor cehoslovaci, trebue să aducem câteva lămuriri. Această primire făcută la gara de Nord a fost cum nu se poate mai călduroasă şi amicală de către un număr impunător de mare de studenţi români. Studenţii cehoslovaci, conduşi de d. Fischer — care nu este de origine evreu, cum s'a spus neîntemeiat în ziarul „Dimineaţa" — au fost încântaţi de impresionaţi de prietenia, care le-a fost dovedită. Domnia-sa, ca exponent al bucuriei şi simpatiei tuturor studenţilor cehoslovaci, a răspuns d-lui Narli, reprezentantul U. N. S. C. R. şi d-lui Cotigă, reprezentantul studenţilor bucureşteni, cu toată căldura sentimentelor ce le exprima şi a avut ca şi altă dată fericitul prilej de a le strânge mâna.

E natural aşa dar să fim surprinşi de cuprinsul acestui articol, de oarece suntem convinşi că legăturile mutuale de simpatie dintre studenţimea română şi cehoslovacă sunt din ce în ce mai puternice şi că vor rămâne durabile în ambele părţi aducând concursul lor neprecupeţit frumoasei prietenii dintre cele două ţări aliate. Din contra, toţi studenţii cehoslovaci sunt mulţumiţi şi entuziasmaţi de primirea ce li s'a făcut la Bucureşti şi de festivităţile organizate în onoarea lor, cari dovedesc cu prisosinţă strânsele legături dintre ambele Uniuni naţionale studenţeşti.

Aşa dar, sus numitul articol este întru totul tendenţios şi în contradicţie cu adevărul.

Primiţi, vă rog, Domnule Director, asigurarea stimei noastre.

In numele Uniunii naţionale a studenţilor cehoslovaci

Iosef Kovar

Intradevăr *„elocventă este atitudinea studenţilor Cehoslovaci care au avut curajul şi demnitatea să dea cui trebuie o admirabilă lecţie de civilizaţie şi de bunăcuviinţă".*

PĂZITORII LINIŞTII PUBLICE

Trăim zile de mânie şi restrişte. Răul e evident; nimeni însă nu-i cunoaşte cauza. Inimoşii noştri bărbaţi de stat caută cu mirare în jur, ca şi cum n'ar cunoaşte rodul seminţei, aruncate de propria lor mână.

•

Pentru îndreptare s'au luat cele mai severe măsuri (pentru păstrarea ordinei şi respectarea legilor, s'a mers până la călcarea acestor legi). Arestări de par'că am fi în plin paradis roşu, urmăriri, percheziţii şi excluderi. Astfel au fost eliminaţi din şcoli o serie de elevi, atribuindu-li-se vina gravă, de a fi naţionalişti; într'adevăr, aceşti „discreeraţi" îşi iubesc prea mult ţara! Dar aceştia erau singurii meniţi să păstreze mâine trează conştiinţa românească; şcolile şi universităţile rămânând să adăpostească atâţia germeni comunişti, atât a străini şi înstrăinaţi, animaţi de inalte sentimente „umanitariste", patrioţii Români de mâine... Asigur însă pe bunii Români că, nicăiri elevii nu-şi făceau mai bună educaţie morală şi naţională ca în „cuiburile anarhiste". In cuiburi elevii munceau intens, cinstit şi disciplinat; învăţau să-şi iubească mai presus de toate ţara şi Dumnezeul părinţilor lor, să urască minciuna şi nedreptatea; îşi însuşiau noţiunea de demnitate românească, care dă loc la atâtea echivocuri astăzi. Işi formau caractere şi înţelegeau rolul conştiinţei care nu-i o marfă traficată pe înalte pieţe sau la colţuri de străzi; că valoarea ei nu fluctuiază cu sunetul arginţilor după cheful bancherilor mondiali sau ca în multe cazuri nenorocite, a unor miseri cămătari.

Intru cât e vinovată organizaţia, când unul din aceşti copii a greşit? Poate fi ea disolvată (pe hârtie binînţeles), pe acest motiv?

S'au neliniştit în zădar anumiţi domni de starea noastră morală — îi invităm să-şi facă un neîntârziat autoexamen.

SORANA.

CRONICA PLASTICA

iubitori ai tradiţionalismului, vieţuind printr'însul nu putem condamna arta modernă sănătoasă. Din potrivă. E în aceasta însuşi procesul de depăşire.

Formele, imperioase în unele domenii, sunt cu totul neglijabile în artă. Insul care se complace în ele se poate numi ori cum, numai artist nu. Formulele în artă sunt pentru imbecilii, farsori şi snobi.

Cerem creiaţie. Nu e deajuns numai talent. Talent poate avea şi un fotograf.

Sacrificat ca Luchian, ori victorios ca Grigorescu — opera de artă se cere adânc frământată în originalitate. Astfel concepem creiaţia.

Aplaudăm modernismul din şfichiuirile celui mai de talent caricaturist român, Ion Sava, ridicându-ne împotriva aşa zişilor ultra-modernişti, sau supra-independenţi, cultivatori ai prostului-gust iudaic, acele nebunii colective semnate: Marcel Iancu, M. H. Maxy, Victor Brauner, B. Herold, S. Perahim etc.

Sunt câteva consideraţiuni introductive, pe cari le-am crezut necesare.

CATEVA EXPOZIŢII

VECHI

Sala ziarului „UNIVERSUL"

ARTUR VERONA — Bătrân. Cu aceleaşi tablouri de dimensiuni mari. Colorit puternic. Pe alocuri desemnul sufere — e imputarea ce i-o aducem.

Un ansamblu luminos într'o sală frumoasă.

TEODORESCU - SION. — Cromatică superioară. O beţie verlaine-iană de culori. Pânze comunicative, pe care privirea patinează ne ştiind unde să se oprească.

Prindem la întâmplare: *După baie; Kimonoul înflorit; Autoportret; Reverie; Pălărie cu bride; Iarna în mahala; Privelişte bucureşteană; Profil...*

Unitar şi viu, d. Teodorescu-Sion rămâne unul din marii noştri contemporani.

Sala „MOZART"

AL. IONESCU-IAŞI — Ne-a dăruit o bucurie rară, cu desemnele în peniţă şi aqua-forte. Una din marele promisiuni. Intreaga noastră mulţumire.

TABAC — Ghips, bronz şi ceramică. Un mare talent. Multă viaţă şi mişcare, într'un material de multe ori ingrat — ghipsul. Insemn: Nr. 1 *Dela cârciumă*; 6, *Colţ de stradă*; 8, *Un flăcău*; 11, *Jurnalistul*.

T. SAVOPOL — Işi intitulează expoziţia „Bucureştiul care se duce". Bine că se duce dragă domnule Savopol. Ne închipuim că nu vei mai expune din lipsă de subiecte. Aceasta ca o mângâiere pentru dumneata şi o adâncă bucurie pentru noi. Altfel păcat de boiele, pânză şi timp.

STRAMBU — Senin şi îmbietor ca un zâmbet. Un mare talent şi o tehnică superioară.

Semi-nud (43) cu sâni pietroşi şi profil pur. (36) *Fetiţa râzând* — adorabilă. Apoi: Şalul roşu cum e focul (34); Privind un album (45); Dela noaptea învierii; D-şoara Julieta (79)...

Sala „ILEANA"

GH. M. CANTACUZINO — Curaj reciproc: de a expune domnia-sa şi de a o vizita noi. De unde să încep?

Tânăr — ... — mi-au plăcut întotdeauna nudurile. De data aceasta însă m'am îngrozit. Nudurile domnului Cantacuzino te invită urgent la călugărie. Femei masculizate, atletice, cu urme vădite de viciu şi graţiozităţi de bastiment. O tendinţă, discutabilă calitativ, către femeia-batoză, gata de a te trece prompt, gratuit şi aviatoric la parter.

Flori evocative de grădini bulgăreşti, cu reminiscenţe de sorcovă şi spermanţet.

O basilică pe care am privit-o dela toate distanţele posibile şi care ne-a inspirat titlul: „Basilica în chip de alviţă".

Remarcabile: 48. — Balcon spre mare; 57. — Privelişte de iarnă; 81. — Casa del Diavolo etc.

O încercare cu ochii închişi (aşa cel puţin o bănuim) în cărbune „Grădina mea dela Fontenay", ne dovedeşte posibilităţile expozantului de a practica arta cu ochii închişi.

Excluzând bucăţile remarcate, l-am ruga pe domnul Cantacuzino să menţioneze în program şi distanţa dela care se pot privi tablourile, spre a se căpăta efectul dorit de domnia-sa.

ŞI NOUI

Sala „ILEANA"

GRUPUL NOSTRU — O tinereţe sprintenă ca un salt. Un act de curaj colectiv. Nici n'ar fi putut fi altfel. Odată cu primăvara. Patrusprezece sculptori şi pictori tineri. O primăvară zburdalnică ce anunţă o vară curândă şi coaptă.

Din frământarea celor ce n'au împlinit încă treizeci de ani, plastica vioaie — sculptură, desen şi pictură — ne face sa'ntrezărim un viitor optimist până la robusteţe.

O armonie, vibrantă de lumină, pe alocuri nordică, în care pulsează — cu influenţe iminente la unii, spumos de original la alţii — talentul.

Voit, nu prind decât nume: *Baraschi C-tin, Băjenaru Dan, Constantinescu Şt., Constantinescu Mac, Constantinescu C., Demian A., Ionescu Sin, Miracovici Cassilda, Nichita G., Papatrandafil T., Phoebus Al., Soroceanu T., Sterian Margareta, Vasilescu Florica.*

Până la 18 Martie expoziţia rămâne în sala „Ileana" (Cartea Românească).

Cititorul care o va vizita, mă va îndreptăţi de această trimitere la faţa locului.

Sala „MOZART"

ADAM BĂLŢATU — Mult bun simţ, pe care l'aş ruga să-l recomande doamnei (sau domnului, îmi scapă) de vis-a-vis.

Bălţatu — nume trisilab şi arhaic, pictura tri-ciclică — fluiditate, puritate şi energie.

Castelul (15) minunat, în fund, cu arbori prevestitori de furtună şi cer idem. *Toamnă în livadă* (14) — realizare superlativă. *Colţ galben* (9) — Copaci cu reflexii de aramă. *Palatul vechi — Veneţia* (32). *Profil* (40). Câteva aquarele şi altele pe care spaţiul nu-mi dă voie să le enumăr şi comentez.

ZAICORNIC.

— x O x —

PREOTUL STUDENŢIMII VIZITÂND PE CEI DIN INCHISOARE

Ca un adevărat mare duhovnic, S. S. Preotul N. Georgescu-Edineţi dela Biserica Studenţească Sf. Anton — Curtea Veche, s'a dus la închisoarea Văcăreşti să ducă mângâierea bisericii celor ce suferă pentru o cauză românească. Le-a dat alimente şi suma de 1000 lei.

Părintele Georgescu pătrunde tot mai adânc în sufletele miilor de studenţi români ai capitalei.

— x o x —

† ION VIDU

Adusă pe fulgi de iarnă, vestea morţii lui Ion Vidu ne-a mohorît sufletele! O flacără a idealismului sfânt naţional, îşi ascunde pâlpâlala.

Intr'o vreme când idealul naţional este singurul ideal, cântecul lui deşteaptă, mângâie, îmbărbătează. Cântecul, este tovarăşul cel mai bun al ţăranului şi, modestul dascăl, a ştiut aceasta! „Răsunetele" lui au răsunat în toată ţara. Pentru toţi, ele sunt dorul, strâns zi de zi în suflet şi care isbucneşte cu tărie nebănuită, spre a întruchipa deodată în ţăranul paşnic, pe „Arcaşul lui Ştefan", care cu acelaş deviză „bătuţi cu toţi, au fost amar", să făurească idealul cântat.

Iată naţionalismul ce nu poate fi încătuşat; deşi iobagi, îşi strigă cu tărie forţa şi mândria, neamului lor. (Astăzi, deşi în ţară liberă, a fi naţionalist şi a căuta cât de cât să-ţi manifestezi acest naţionalism, înseamnă a lua numai decât calea beciurilor, a fi tratat drept anarhist, atentator la ordinea publică, etc. — Oare, în România Mare??)

Melodiile imortalizate de Vidu, culese de pe crestele munţilor, dragi lui, de pe plaiurile Banatului, din ecoul de seară al buciumului, le împrăştie în întreg Ardealul, ni le trimite nouă peste Carpaţi.

Şi au fost răvaşul cel mai bun!

Pentru a se cunoaşte cât mai bine fraţii între ei, culege din popor cântece de neîntrecută frumuseţe melodică, cu vorbă dulce, curat românească, aşa cum numai acolo (în popor) s'a păstrat, în pofida celor ce-i asupreau.

Iată pe bănăţana „negruţă", dar care totuşi „nu-i ţigană"; iată firea „lugojanei", plină de viaţă; iată ţăranul român nepătimaş, înţelept, aşa cum numai un idealist, cum a fost el, putea să-l vadă, cântându-şi bucuria şi amarul, jalea şi dragostea!...

Ion Vidu, nu a căutat răsplata muncii lui, a serviciului neprihănit de mare pe care l-a adus cauzei unirii — în mult mai mare măsură decât acei care-şi trâmbiţează „patriotismul", de-acolo unde sunt cocoţaţi.

Departe de meschinăriile politice, el a trăit modest. Moare sărac, cum mor idealiştii! Moare jelit de întreaga românime cum mor patrioţii. S'a stins!

Melodiile lui le vor fredona munţii cu pădurile, dealurile şi câmpiile, atâta vreme cât vor mai fi români pe aceste meleaguri.

Const. Dobre

Procesul atentatului dela „Dimineaţa"

La 27 Martie va avea loc procesul elevului C. Dumitrescu.

Este de observat că întru apărare ticălosului Socor, ocnaş şi director de ziare, au sărit toţi fruntaşii politicianismului venal.

Zeci de fruntaşi ai barei s'au înscris ca apărători pentru sus numitul trădător, lichele şi lichelute, ce din ordinul lojelor masonice vor terfeli, cum au mai făcut de altfel, sufletul românesc.

— x O x —

Profesioniştii calomniei

D. Corneliu Zelea-Codreanu a introdus şapte plângeri contra directorilor ziarelor „Adevărul" şi „Lupta" — Socor şi Fagure — prin care cere a se deschide acţiunea publică pentru calomnie prin presă, deoarece prin foile ce le stau la îndemână, au publicat articole tendenţioase şi ofensatoare asupra acţiunei naţionaliste şi a conducătorilor ei.

MIHAIL EMINESCU

SCRIERI POLITICE

(Ediţie comentată de D. Murăraşu. Ed. „Scrisul Românesc").

Iniţiativa editurii craiovene „Scrisul Românesc" de a tipări pe clasicii noştri a fost binevenită din două motive: până acum nu-i aveam comentaţi, existând o sumedenie de ediţii, care nu urmăreau un scop cultural, masacrându-se astfel stilul şi gândurile înaintaşilor noştri, în volume în care excelează greşala de tipar, totul în condiţiuni tehnice deplorabile; prin iniţiativa „S. R.", punându-se stavilă acestui haos, se aduc reale servicii culturii româneşti în primul rând, elevilor şi studenţilor în al doilea rând, cari pot găsi astfel o formă acceptabilă a scrierilor clasice. Un ajutor şi culturii şi şcoalei.

Nu avem pretenţia de a avea ediţii aşişderea celor din străinătate, şi nici putinţe. Suntem bucuroşi de sârguinţa profesorului N. Cartojan.

Până acum au apărut: *M. Kogălniceanu* (comentat de N. Cartojan), *N. Bălcescu* (comentat de Al. Marcu), *I. Slavici* (comentat de Sc. Struţeanu), *V. Alexandri — călătorii şi misiuni diplomatice* (comentat de Al. Marcu) şi *M. Eminescu — scrieri politice* (comentat de D Murăraşu).

In cursul lunilor Martie şi Aprilie vor apărea: *Gr. Alexandrescu* (comentat de I. M. Raşcu), *N. Filimon* (comentat de G. Beiculescu) şi *I. Eliade Rădulescu* (comentat de Emil Vîrtosu).

Această listă vorbeşte singură.

*

Apariţia scrierilor politice erau aşteptate de mult; li se simţea lipsa; nicăeri, nici în ediţiile mercantile, nu se găseau articolele marelui gazetar, neputându-se astfel judeca de cei tineri a doua faţă a personalităţii lui Eminescu: cea de gânditor politic în ritmul scrisului cotidian.

Ediţiile scrierilor politice sunt puţine.

In 1981 a apărut o culegere de articole adunate de Gr. Paucescu sub titlu: „Culegere de articole d'ale lui Eminescu"; în 1905 în editura „Minerva" apare o ediţie critică, întocmită de I. Scurtu; în 1909 la Vălenii-de-Munte o ediţie scoasă de d. Iorga, sub titlu „Icoane vechi şi icoane nouă"; în 1910 „Articole politice" reproduse după Gr. Paucescu, adăugându-se şi ciclul „Icoane vechi şi icoane nouă"; în sfârşit în 1914 la Iaşi „Opere complete", îngrijite de d. A. C. Cuza. Dela această dată, încetează orice ediţie privitoare la scrierile politice ale lui Eminescu şi abia anul acesta, cea îngrijită de d. D. Murăraşu, despre care voim să spunem câteva cuviute.

*

Pentru a putea contura personalitatea gazetărească şi naţionalistă a lui Eminescu avem nevoe să cunoaştem toate articolele risipite cu atâta vrednicie în cotidianele vremii — „Timpul", „Curierul de Iaşi" etc. Cu alte cuvinte, pentru a avea o bună ediţie, în acelaş timp cinstită, e necesar ca toate articolele să fie publicate.

Desigur aceasta cere o muncă grea, migăloasă şi ingrată, dar numai astfel putem să ne formulăm o ideie asupra personalităţii politice a lui Eminescu. Până atunci vom avea numai păreri incomplete, comentarii parţiale şi subiective.

Din acest punct de vedere — capital pentru o ediţie comentată — păcătueşte şi cea de faţă.

Intenţia d-lui Murăraşu e de a desprinde, din activitatea marelui clasic, aspectul naţionalist conservator, pentru care motiv alege din toate articolele numai pe acele care vin în sprijinul tezei d-sale.

Incalificabil, gestul d-lui Murăraşu, de a înlătura pasagii prea personale şi de a actualiza ortografia. Căci, a te erija în cenzură faţă de un om, plusat de un geniu, care a depus o muncă uriaşă, se poate numi ori cum, numai onest nu. Unitatea organică a articolului cere punctul de vedere chiar prea personal—aceasta fiind motivată faţă de orice creier inteligent. Am fi văzut şi judecat, cu'n ochi obiectiv, toată latura de pasiune şi pamflet.

Bunul simţ cere ca Eminescu să nu fie judecat în mod parţial, gândirea lui politică fiind un tot armonic care porneşte dela principiile tradiţionalismului, trecând printr'o întreagă filieră de gândire autohtonă până la concepţia filosofică, sociologică şi juridică a statului şi naţiunii.

Atitudinea lui faţă de străini şi în special faţă de jidani, trebuie pusă în legătură cu toată concepţia lui. Există deci un tot unitar, armonic de gândire, care înfăţişează un sistem filosofic, căruia i-a fost consecvent toată viaţa.

D. Murăraşu uită aceasta voit, redând din problema jidovească câteva pagini, oferindu-ne un puţin palid.

Incontestabil că prin ediţia de faţă se aduce o contribuţie reală — studiul introductiv, care precizează personalitatea ziaristică, fiind unul dintre puţinele, care deşi prea general, îmbrăţişează toate problemele componente.

Inceputurile dela „Curierul de Iaşi" continuate intens la ziarul conservator „Timpul" între 1877 — 1883 — perioadă cristalizantă a gânditorului politic, caracterizată printr'un naţionalism, creiator şi conştient, isvorât dintr'o concepţie filosofică adâncă. Aceasta poate fi exemplificată prin definiţia lăuntrică şi superioară a statului: „statul nostru nu are o altă raţiune de a fi decât aceia că e stat românesc, deci desvoltarea elementului românesc este şi cată să fie ţinta noastră de căpetenie. Dacă viaţa noastră de stat nu ne asigură această condiţie, nici nu merităm să mai existăm: sau ţara aceasta să fie în adevăr românească, sau nici nu merită să fie".

Tradiţionalist, conservator, anti-liberal, anti-semit şi mare luptător pentru cauza ţărănească, un tot armonic care formează gândirea politică a lui Eminescu.

Cu scăderile amintite şi cu multe rezerve, putem spune că ediţia d-lui Murăraşu umple un gol.

Ştefan C. Ionescu

ACTIVITATEA CULTURALA A STUDENŢILOR DIN CERNAUŢI

Studenţii români din Cernăuţi desvoltă o activitate culturală bogată. Ea se repartizează atât pe Societăţile studenţeşti, cât şi pe Centrul întreg. In anii trecuţi, când situaţia materială generală era mai bună, activitatea societăţilor se manifesta şi în afară de Cernăuţi, cu multă intensitate — adesea chiar trecea şi peste hotarele administrative ale Bucovinei — şi aducea reale servicii românismului şi poporului de la ţară.

Anul acesta propaganda culturală a studenţilor cernăuţeni a fost restrânsă şi se desfăşură mai mult în oraşul Cernăuţi. — Se fac eforturi necontenite pentru intensificarea tradiţionalei activităţi a societăţilor noastre — care formează un atât de preţios patrimoniu al studenţimii române din capitala Bucovinei, dar pe lângă lipsa şi criza ce bântue, autorităţile se desinteresează şi nu acordă nici un fel de sprijin.

Concentrată între zidurile Cernăutului, activitatea culturală a studenţimii se manifestă mai ales prin aranjarea de şezători, la cari pe lângă studenţi, participă totdeauna şi public românesc.

In aceste şezători se pun în discuţie felurite probleme desvoltate de conferenţiari, astfel că munca din Universitate este din plin completată de cea din societăţile noastre. Vom oferi câteva exemple.

Ziua de 24 Ianuarie a. c. a fost sărbătorită cu deosebit fast de Universitatea din Cernăuţi. Studenţimea şi-a dat contribuţia. Alături cu armata, toate grupările studenţeşti, cu steaguri şi în ţinuta lor solemnă, au defilat în faţa autorităţilor, în frunte cu preşedintele Centrului. Societatea acad. „Junimea" a aranjat un festival împreună cu Liceul Militar şi Teatrul Naţional. Este de remarcat frumoasa cuvântare a preşed. „Junimii", d. Oct. Ştefanovici, care a lămurit rolul covârşitor al studenţimii în activitatea naţională a poporului nostru. In mijlocul patimilor josnice şi a desbinării între fraţi, predicate şi întreţinute de partidele politice în dauna naţionalităţii noastre — exemplul recentei alegeri de la Cernăuţi este clasic şi dureros de elocvent — studentul va rămâne interpretul conştiinţei de neam şi a dragostei de ţară şi pământul strămoşesc.

Societatea acad.-teolog. „Academia Ortodoxă" a oferit studenţimii două şezători iarna aceasta, la cari s'au conferenţiat despre „Creştinism şi curentele sociale"—mai ales comunismul —şi „Creştinism şi urmările lui". Producţiunile corului teologilor dovedesc pregătirea serioasă a Stud. facultăţii noastre teologice şi pe terenul muzical — şi consacră acest cor ca cel mai bun dintre toate corurile româneşti din Cernăuţi.

Cea dintâi luptă a Românilor pentru independenţă — lupta de la Posada — a fost comemorată de Societ. acad. rom. „Dacia". Studentul Ilie Bocu a rechemat într'o documentată conferinţă vremile începutului organizării noastre politice, de unde s'a desprins eroismul neamului românesc şi importanţa luptei de la Posada pentru desvoltarea istoriei noastre.

Cu prilejul unei serate aranjată la Storojineţ, Societatea „Dacia" a oferit şi o şezătoare, la care a reprezentat piesa „Deputatul tatei".

Toate aceste şezători cuprind în program recitări, lecturi, producţiuni muzicale — şi au fost încoronate de şezătoarea culturală dată de Centru în ziua de 28 Februarie la Teatrul Naţional.

Conferinţa a ţinut-o dl. prof. univ. Nichifor Crainic, tratând subiectul „Demofilie". Ascultată de un public arhinumeros, în care s'au remarcat reprezentanţii tuturor autorităţilor — notăm pe: dl. Rector al Universităţii cu mai mulţi d-ni profesori, dl. Crudu, secretar gen. la Dir. Minist., dl. Prefect, reprezentanţii armatei şi înaltului cler etc. — pe lângă întreaga studenţime românească — conferinţa a găsit profund ecou. — Iubirea aceasta de popor, ridicată de studenţime la rangul de ideal, ilustrată cu atâta căldură prin exemplele şi citatele din scriitorii străini şi poeţii noştri mari, a încălzit sufletele tinerimii cernăuţene şi a fost gustată cu aceeaşi încordată atenţiune, de la început până la sfârşit.

— Pregătirile fără întrerupere, vor asigura continuarea cu aceeaşi intensitate a activităţii culturale a studenţimii din Cernăuţi, şi într'o viitoare dare de seamă nădăjduim, că vom putea nota extinderea acestor şezători şi în lumea satelor. — Autorităţile însă ar trebui să aibă în această privinţă mai multă solicitudine.

Ion Negură
Preşedintele centrului studenţesc Cernăuţi.

— o x o —

Un profesor universitar la bara justiţiei

Atâta timp, cât domnul profesor universitar Em. Antonescu rămânea o personalitate susceptibilă de captat şi uşor încadrabilă în «disciplina socialisto-democratică», portretul d-sale, însoţit de articole elogioase, apărea la loc de cinste în coloanele impresionabile şi iudaice ale Sărindarului. A fost de ajuns, ca românul Em. Antonescu, acelaş profesor universitar şi acelaş fruntaş al barei, să-şi spună cuvântul într'un proces, protestând energic contra măsurilor lipsite de onestitate şi patriotism luate de guvern faţă de organizaţiile d-lui Corneliu Zelea-Codreanu, pentru ca marii iubitori de «Adevăr»(ul), în spasmele unei nebunii colective, amintitoare de zidurile Ierihonului, să lovească trivial şi macabru în acelaş profesor, dublat de un român demn.

In clipele acestea, studenţimea conştientă nu poate decât să înconjure cu toată dragostea sa, pe acela, care, înlăturând anumite interese, a îmbrăţişat spontan o cauză dreaptă.

Am putut învăţa în două ore mai mult decât în 20 de ore de curs: am văzut pe profesorul eminent al Universităţii noastre coborându-se din lumea teoriilor pentru a ne da într'un chip strălucit exemplul faptei. Românul Em. Antonescu şi-a făcut datoria. Noi, îi suntem recunoscători.

Virgil Rădulescu

STUDENŢIMEA ŞI REGELE

— Continuare din pag. I-a —

acţionat imediat, pentru a forţa definitiv mâna celor şovăelnicici sau răuvoitori.

Conducătorii studenţimei, în asentimentul unanim al maselor, s'au întrunit imediat în ziua de 7 Iunie orele 14 în şedinţa extraordinară de comitet executiv al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini din România.

Infruntând pericolele unui act revoluţionar, de a proclama un nou Rege, înainte ca regimul legal şi existent încă, să fi căzut, în urma unor discuţiuni înălţătoare, s'a dat la ora 16, Sâmbătă 17 Iunie 1930, următorul comunicat întregii studenţimi din ţară.

«COMUNICAT»

«Comitetul Executiv al Uniunii Naţionale a Studenţilor creştini Români, întrunit astăzi 7 Iunie 1930 orele 14, faţă de evenimentele covârşitoare pentru viitorul neamului, hotărăşte următoarele:

Studenţimea română creştină constituită în corp distinct în organizaţiile ei oficiale, a avut totdeauna ca punct cardinal de orientare, PRINCIPIUL MONARHIC, pentru al cărui prestigiu şi forţă înţelege să-şi închine întreaga putere de luptă.

Dacă până în prezent, frământările sterile în jurul actului hibrid, prin care puterea Dinastiei a fost diminuată, nu au antrenat-o în a lua atitudine, aceasta se datoreşte tactului ei simţ patriotic de totdeauna, care i-a dictat să evite frământări inutile în situaţiuni grele pentru ţară.

Astăzi însă, când o energie promiţătoare de mari realizări se pune în slujba ţării, necondiţionat şi sincer, Studenţimea română creştină salută cu toată căldura şi entuziasmul el, fericitul eveniment cu largi repercusiuni asupra viitorului acestei ţări.

A. S. R. Principele Carol, pătruns de datoria-i către ţară, a venit în mijlocul nostru pentru a răspunde unor adânci speranţe şi necesităţi naţionale.

Fie binevenit printre noi, iar gestul Lui hotărât şi patriotic să lumineze minţile acelora cari au datoria a nu-i stingheri cu nimic înalta Lui Chemare.

TRĂIASCĂ REGELE CAROL AL II-LEA!"

Acest act oficial de curajoasă anticipare, oglindea perfect sentimentele miilor de studenţi din capitală şi provincie. — Au urmat imediat, 'n seara aceleaş zile, 7 Iunie 1930, manifestaţiuni studenţeşti extraordinare în toate centrele universitare din ţară.

La Bucureşti, massa în delir, a mers la Cotroceni unde trecând peste gărzi şi prin parcuri, a ajuns până la El, închinându-i-se Salvatorului.

In acea atmosferă încărcată, când factorii răspunzători mai meditau asupra formulei de aplicat, avântul deschis al tinerimii universitare a trezit în adâncuri sentimentele opiniei publice, făcând astfel imposibilă orice altă soluţie, decât aceea pe care instinctul poporului o cerea.

Consinţirea legală de a doua zi, 8 Iunie, a acestei unanime dorinţe, repara o nedreptate, răspundea chemării unei naţiuni întregi, şi deschidea o eră nouă în istoria poporului român.

Acestea-s faptele.

La Cluj, adresându-se pentru prima oară, studenţilor, M. S. Regele a spus: *„De la cine, mai mult decât dela voi tinerii, cari azi, sub oblăduirea dascălilor voştri, vă pregătiţi pentru cariera de mâine. Am dreptul de a găsi acea dorinţă de mai bine, acel entuziasm al idealului abia întrezărit, graţie căruia se pot înfăptui marile opere pe cari ţara şi Regele vostru au dreptul a le cere dela ori şi ce cetăţean, în deosebi dela voi".*

Generaţia tânără de studenţi, de după răsboiu, este fericită că poate corespunde acestei înalte Chemări regale.

Entuziasmul ei către ideal este nemărginit, iar dorinţa de mai bine, pentru acest neam necăjit, nu cunoaşte stavilă.

Voinţa Lui hotărâtă de a fi: *«Voevodul culturii româneşti»*, cu ajutorul necondiţionat al tinerei generaţii, găseşte în sufletul tinerimii ecouri nesfârşite de elan şi abnegaţiune.

Viaţa unei naţiuni este închinată culturii.

Ritmul civilizaţiei şi conjucturile specifice ţării noastre, chiar dacă pot diferenţia concepţii sociale contrarii, manifestate de diverse generaţii, adaptate diferit nouilor împrejurări, menţin totuş, aceiaşi linie directoare: *Ideia de cultură naţională.*

Azi, Regele Ţării acordă, acestei preocupări de totdeauna a tinerimii, putere de Imperativ Regal şi o oferă de ideal tinerei generaţii.

Generaţia tânără, crescută în răsboiu, va lupta pentru El şi în numele Lui, cu înfrigurare şi devotament.

GH. POPESCU-BOTOŞANI
Preşedintele U. N. S. C. R.

— x x x —

Momente de îngrijorare

Atmosfera vieții noastre publice este din zi în zi mai grea; pretutindeni mocnește, amenințătoare, revolta surdă a claselor nemulțumite de conducători; pretutindeni un dispreț suveran, îndreptățit și justificat, față de reprezentanții unui stat la pragul falimentului; pretutindeni ura și setea de răsbunarea politicianistă își dă roadele nefaste.

Cotidian nu putem da seama de grozăviile care ne așteaptă mâine, cotidian adăugăm în paharul nemulțumirii încă una.

Loviturile pe care le primim, oricât de dureroase, ori cât de brutale, nu mai nedumeresc pe nimeni.

In acești doisprezece ani de după războiu, ne-a fost dat să percurgem cu resemnare toată gama mizeriei omenești.

Cu fiecare grupare politică, născută din haosul postbelic, ne-a plăcut să facem încercări; pe fiecare demagog, ridicat din mocirla dăunătoare a trotuarului politic, l-am crezut în stare să pună ordine în mecanismul dezorganizat al statului nostru.

Cu fi-care am avut o desgustătoare deziluzie. Niciunul, absolut niciunul, nu s'a dovedit capabil să ducă la capăt, cu autoritate și cinste nediscutată, înaltele chemări ale Țării.

Am găsit, numai prin binecuvântata și stăruitoarea contribuție a partidelor politice, un buget de risipire, de mizerie, de sacrificiu.

Toți au debutat prin aceleași vane promisiuni, toți au sfârșit cu bilanțuri rușinoase, pe care moravurile acestor țări civilizate... și «democrate» nu le-au cunoscut niciodată, toți au avut ca primă grijă căpătuirea clientelei politice docile și flămânde.

Bilanțul activității partidelor politice s'a soldat în fiecare an cu goluri bugetare inavuabile sau... în orice caz, grele de stabilit.

Poporul român, cuminte și încrezător în ziua de mâine, a început să dea semn că s'a săturat.

La Reșița lucrătorii au refuzat, nu de mult, să participe la alegeri; în recentele alegeri dela camerile agricole, în ținuturile ce zac în ținuturile Moldovei de sus, agricultorii desgustați de politică, au refuzat și ei să mai trimeată delegați la votare.

S'au convins bieții oameni că promisiunile făcute în anii de opoziție sunt uitate cu ușurință în anii de guvernare.

Cum să se mai încreadă țăranul în formulele de „înăntoșire economică" pe care le preconizează diverși „specialiști", când el își dă seama că nu poate vinde dublul-decalitrul decât cu derizoria sumă de 20 lei?

Ce să mai spere țăranul din Răileștii care preferă să arunce porumbul în gârlă, decât să-l vândă pe nimic?

Cărui economist improvizat i-a crăpat obrazul de rușine când și-a dat seama de inutilitatea teoriilor economico-financiare pe care le-a creeat?

Nimeni nu pare a se sinchisi. Toți sunt preocupați de încheerea unui nou împrumut, care până la semnare a spulberat și puținul prestigiu pe care-l mai aveam în străinătate.

Și în acest timp asculți cu desgust pe atâți naționaliști de ocazie, ascunși sub flamura partidelor politice, agitând sgomotos «supremele interese de stat».

Funcționarii trăesc într'o cruntă mizerie. Curba de sacrificiu a lovit, adânc și sigur, în cei mici. Cei cu averi agonisite pe căi oricum, noul subsidiu, după sistemul învățat. Cine îndrăsnește să-și clameze durerea verbal sau în scris, riscă să-și piardă și puțina pâine ce i-a mai rămas... sau chiar viața.

Nimeni nu pare hotărît să curme răul dela rădăcină. Suntem lăsați în voia unei soarte în perspectivele căreia nu citim nimic surâzător.

Mâine poate, atâtea mâini ucigașe, care ne urăsc și ne pândesc în fiecare moment, vor isbuti să aprindă cu succes focul revoluției.

Cine va fi în stare să-l stingă?

Guvernul care se mulțumește să redacteze comunicate oficiale optimiste?

Poliția care face tot ce-i stă în putință pentru a îndârji și mai mult spiritele?

Ne îndoim.

Nu vor să înțeleagă oamenii noștri politici că vremurile acestea de sbucium și mizerie, cer mai multă cuminție?

Tineretul universitar, a cărui râvnă pentru carte a fost atât de discutată la tribuna parlamentului, așteaptă dela oamenii noștri politici, exemple de cuminție, mai multă decență în purtare și un interes ceva mai viu pentru interesele vitale ale națiunii.

Astfel vom avea și noi pe cine urma.

Th. VOINEA

—XOX—

Memoriul studenților farmaciști

Societatea studenților în farmacie, a înaintat M. S. Regelui următorul memoriu care vorbește deajuns pentru a nu mai fi comentat:

Cu încredere în dragostea, pe care o poartă M. V. tineretului ce se instruește, aducem la cunoștința Suveranului țării greaua stare în care ne găsim.

Facultatea de farmacie nu are un local propriu, din care cauză este nevoită să închirieze localuri care sunt nepropriu pentru instalarea laboratoarelor. In aceste laboratoare, insuficiente ca spațiu, prost ventilate, stăm într'o atmosferă otrăvitoare de gaze ce ne distrug continuu sănătatea. Plătim cea mai mare taxă pe care nu o plătește nici un alt student dela Universitatea din București și nu avem nici barem o bibliotecă unde să ne completăm cunoștințele.

In actuala stare financiară a țării, clădirea facultății nu s'ar putea realiza decât apelând la contribuția publică, prin impunerea unui timbru de 2 lei pe receptele ce intră în toate farmaciile. Deaceia, noi ne adresăm M. V. și Vă rugăm să ne acordați înaltul sprijin al M. V. în acțiunea noastră și să dispuneți aprobarea acestui timbru, ca astfel, cu fondul adunat să se poată clădi facultatea de farmacie „Regele Carol al II-lea".

După douăzeci și cinci de ani

S'au împlinit douăzeci și cinci de ani de când tinerimea Universității din București, sub conducerea profesorilor ei, a făcut impunătoarea manifestație din Piața Teatrului, la 13 Martie 1906. «Lupta pentru limba românească», căci aceasta este adevărata idee ce a condus atunci spiritul mulțimei ce se afiliase zidului de apărare a studențimei, a trecut prin două decenii și procesul sufletesc ce frământa atunci studențimea, a reinviat din nou în preocupările generației de azi.

Faptul în sine—reprezentarea pe scena Teatrului Național a unor piese în limba franceză—fără mare importanță, dacă ar fi fost lăsat să se consume fără ca nimeni să nu se fi gândit la urmările lui, ar fi marcat începutul unei morți lente prin substituirea limbei naționale cu una străină. Ce ar fi însemnat oare, dacă piesele jucate în franțuzește pe scena Teatrului Național și conferința tot în aceeași limbă anunțată la Ateneul Român, ar fi trecut fără să fi dat naștere la acea explozie de indignare și repulsiune față de autorii acestor tentative, ce a avut loc la 13 Martie 1906?

Incontestabil, lucrurile s'ar fi repetat și procesul de înstrăinare a culturei noastre naționale ar fi mers crescând.

Am fi văzut deci, cum sub ochii noștri, mai târziu, în locul unei piese în limba franceză, s'ar fi jucat alta în limba maghiară sau chiar în idiș: tot asemeni Ateneul Român în loc să servească ca instituție națională unde să se expue tot ce avem mai select în creațiile geniului românesc, ar fi devenit o tribună dela care azi francezi, mâine unguri și poimâine jidani, ar fi împroșcat în publicul dornic de cultură, nu hrana necesară inobilării sufletului, ci otrava cosmopolitismului, comunismului, sau altor curente diametral opuse naționalismului.

Dacă oamenii noștri politici și clasa noastră conducătoare, nu au fost animați de ideea națională, dacă sub oblăduirea spiritului lor de xenofilie și cosmopolitism, s'a încercat acest atentat contra limbii române, studențimea a stat veșnic trează și a opus o rezistență eroică și unora și altora. Douăzeci și cinci de ani ne despart de evenimentele petrecute la 13 Martie 1906, totuși ideea călăuzitoare înfruntând vitregia vremurilor și trecând peste mentalitatea schimbătoare a oamenilor, a rămas aceiași, găsindu-și întotdeauna locul în sufletele tinerilor generații.

Când cu câteva luni mai târziu după întâmplările din Piața Teatrului apărea de sub tipar o carte în care găsim materialul informativ și documentar pentru înțelegerea celor întâmplate, d. N. Iorga zicea următoarele: „Pentru a ne aminti zilele de luptă și pentru a se pregăti și mai mult conștiința publică în vederea *politicii naționale* a viitorului se tipărește această cărticică" 1).

Da, amintirea zilelor de luptă trebue să stea veșnic trează în mintea tuturor; conștiința publică trebue pregătită în vederea politicii naționale. Sunt vorbe care reprezintă faptele trecutului a unui trecut din care păstrăm ideea dar am perdut oamenii.

Totuși ideele semănate de ei au dat roade și nimeni nu poate contesta aceasta. Dacă în scurgerea timpului, anumite personalități proeminente în mișcarea naționalistă, s'au îndepărtat de adevărata matcă, totuși curentul, anemiat momentan, s'a refăcut și astăzi făcându-și loc tot mai mult în sufletul maselor, nu va întârzia să ne ducă la biruință.

Procesul nostru milenar, s'a sfârșit cu inaugurarea biruinței unui popor dornic de viață și civilizație. Când ostașii români s'au întors de pe cele patru fronturi cu rănile pe piept, dar totuși fericiți de miracolul ce-l făptuiseră prin întregirea națională, s'au izbit de un alt dușman: jidanii. S'au oprit deci ostașii noștri, au stat un moment pe gânduri, și-au refăcut forțele pierdute și au strigat: războiul începe iarăși! Dar s'a observat o diferență atât în fond cât și în formă: forma s'a schimbat căci dușmanul contra căruia luptăm e chiar în casa noastră; iar fondul, nu-l mai formează legiunile de ostași din generațiile trecute care și-au făcut datoria înfăptuind întregirea neamului, ci noile generații de astăzi și cele ce vor urma după noi trebue să formeze legiunile de ostași cărora le este hărăzit să scape țara de dușmanul intern.

Dacă acum 15—20 de ani, cineva ar fi întrebat pe un copil de școală ce este Transilvania sau Basarabia, ar fi răspuns că sunt ținuturi locuite și stăpânite prin teroare de ruși sau unguri, și că odată și odată ele tot vor fi alipite la patria mamă. Și nu era școlar care să nu-i vibreze sufletul la unison cu ceilalți colegi când se intonau cântecele naționale de desrobire a fraților de dincolo. Zeci de ani școala națională a propovăduit și a infiltrat în sufletul tinerilor generații, ideea unei Românii-Mari. Și sfârșitul l'am văzut. El ne-a adus realizarea idealului pe care l'au urmărit generațiile trecute, și pe care l'am visat și noi în copilăria noastră.

Școala și generațiile vechi și-au îndeplinit datoria. A venit rândul școalei noui să-și dea contribuția. Caracterul școalei noastre trebuește să fie naționalist, iar învățătorii și profesorii care sunt chemați să formeze caracterul unor generații trebuesc să-și dea seama de greutatea răspunderii lor.

Dacă vechea școală trebuia să formeze caracterul ostașilor pregătindu-i pentru a realiza întregirea națională, noua școală, trebue să sădească în sufletul școlarilor dragostea de țară și să-i fortifice pentru lupta împotriva jidovismului. Ținta către care trebue să se îndrepte noile generații, este deci purificarea vieții politice de politicianismul laș și parazitar și eliminarea radicală a minorității jidovești.

Toată această râvnă ce trebuește pusă de cei chemați ca să infiltreze în sufletele noilor generații naționalismul, are nevoe de un suport organic. Acel suport trebue să-l formeze limba națională. Să nu se uite niciodată, că limba „este forma cea mai înaltă, cea mai deplină, în care se poate exprima sufletul unui popor" 1). Moștenire sfântă dela strămoșii noștri, limba a fost păstrată ca un talisman aducător de bine, și cu toate alterațiile ce au survenit fie dintr'o parte fie din alta, ea și-a păstrat caracterul specific național.

Lupta s'a dat în arena publică și politică, când se încerca falsificarea ei prin introducerea de elemente noi anarhice și incompatibile cu structura ei organică, sau s'a dat în locașurile de cultură când clasa suprapusă a încercat s'o substitue cu una străină. Un exemplu destul de elocvent l'am avut la 13 Martie 1906.

După 25 de ani, necesitatea de a susține din nou drepturile limbii naționale, apare mult mai evidentă. Imediat după vindecarea rănilor căpătate în cataclismul războiului, când universitățile și-au deschis iarăși porțile tineretului dornic de cultură, am fost înăbușiți de nămolul de jidani parveniți în mod fraudulos pe băncile acestei instituțiuni. Și atunci studențimea română, sezizând din nou pericolul, a cerut stăruitor încă dela 10 Decembrie 1922 «examene riguroase pentru cunoașterea limbii române".

Indignați până la paroxism de impertinența studenților jidani, care ne sfidau cu ignoranța lor în ce privește cunoașterea limbii române, revoltați și contra studenților ruși din Basarabia care-și făceau o fală în a vorbi rusește mai ales în sălile de curs, ca a opus acel veto categoric și unora și altora.

Solidaritatea națională era profund contaminată prin vorbirea mai multor limbi în instituțiile noastre culturale.

Era deci o datorie ca studențimea română să proclame încă odată în auzul tuturor, drepturile limbii naționale. Strigătul ei de alarmă, dacă a lăsat rece pe anumiți oameni politici, dacă presupusa clasă conducătoare a întors capul cu lașitate la auzul acestui strigăt, masele populare în schimb și-au deschis larg sufletul și au îmbrățișat această revindecare. Graiul românesc nu poate tolera asasinatul ce s'a pus la cale: limba noastră națională nu poate fi substituită cu nici una de pe suprafața pământului. *Cine vine în locașurile noastre culturale, trebuește să vorbească limba românească, și dacă nu vrea, îl vom lua de spate și îl vom da afară.*

Cu multă dreptate, spunea la 12 Martie 1906 d. N. Iorga următoarele, la o lecție ținută la Universitate: «dacă fiecare are dreptul de a vorbi în casa sa limba care-i pare mai bună este o datorie elementară de solidaritate socială și națională, este o datorie de înnaltă cuviință a nu face să se audă niciodată în afară de marginile casei tale, altă limbă decât limba națională» 2).

Ideea păstrării intacte a limbii naționale, în manifestările noastre culturale politice sau sociale, a apărut odată cu primele scânteeri ale culturei naționale, a înfrânt vitregia vremurilor, a rămas de o parte de ispitirile venite din afară și s'a întruchipat masiv în manifestația dela 13 Martie 1906. Reapărută din nou în manifestările studențimei române dela 10 Decembrie 1922 încoace, ea nu a pierdut nici odată coeziunea cu sufletul maselor populare. Dela evenimentele din 13 Martie 1906 «lupta pentru limba românească» a mers crescând, ideea adâncindu-se tot mai mult în sufletul elitei culturale, iar acțiunea a făcut progrese apreciabile în mijlocul poporului.

In fața acestei formidabile acțiuni cunoscută de toți sub numele de mișcare naționalistă și mișcare studențească, a căror soluții sunt pe cale de înfăptuire, dușmanii noștrii rămân înmărmuriți și neputincioși.

La o parte deci cu criticele și fariseismul care stânjenesc deslănțuirea curentului naționalist, la o parte cu snobismul ipocrit și politicianismul deșănțat, căci limba strămoșilor noștri își cere drepturile sale consfințite prin lupta zilnică a atâtor decenii.

Am primit lovituri lașe și dezonorante pentru cei ce ni le-au dat, am fost prea mult încurcați de pleava greco-bulgărismului cuibărit pe băncile parlamentarismului, suntem de prea mult timp înăbușiți de nămolul jidovesc ce s'a oploșit sub ospitalitatea tradițională a românului.

A venit vremea să ne scuturăm și de unii și de alții. La o parte deci cât mai aveți vreme, căci atunci când veți consimți să executați porunca imperativă a maselor, va fi prea târziu.

NICOLAE ROȘU

1) N. Iorga: «Lupta pentru limba românească». Pag. 4.

2) Idem. Pag. 33.

1) Idem. Pag 16.

Statistica Studențească

Ideia realizării unei statistici studențești a fost emanată la noi în 1928, după al X-lea Congres al Confederației Internaționale Studențești dela Paris.

S'a văzut cu această ocazie, câtă importanță au avut statisticile studenților străini, dându-le posibilitatea ca prin rapoarte documentate și bogat înzestrate cu date precise din toate domeniile vieții universitare, să se impună atenției întregului congres.

La Uniunea Națională a Studenților Creștini Români, s'a înființat de curând un Departament al Informațiilor, Presei și Propagandei, care are înscrisă printre punctele sale de activitate și această problemă, în tot ansamblul ei.

Incă din Decembrie, toate societățile și cercurile studențești, au fost solicitate să dea informații cât mai exacte, asupra chestiunilor interesante, atât din punct de vedere strict statistic, cât și de propagandă.

Iată ce cuprinde unul din formularele trimise, anume redactat pentru cercurile studențești județene și similarele lor.

1) Data înființării cercului.

2) Istoricul asupra activității cercului, dela înființare până în prezent.

3) Adresa cercului în momentul de față.

4) Numărul membrilor la 1 Dec. 1930. Studente, studenți.

5) Cămin — *Adresa și data înființării. Numărul căminiștilor. Studente, studenți. Condițiuni de primire și existență.*

6) Cantină — *Adresa și data înființării. Numărul persoanelor. Condițiunile admiterii.*

7) Ajutoare — *Stat. Județ. Subvenții speciale. Venituri ocazionale.*

8) Activitate — *Biblioteci înființate. Festivaluri București și provincie. Excursii de propagandă. No. particip., itinerarii. Colonii de vară.*

In acelaș timp, s'au cerut informațiuni asupra localităților interesante din punct de vedere istoric, geografic, pitoresc, etc., și posibilitățile de vizitare, pentru eventuale excursii ale studenților din țară și străinătate.

Printre dificultățile ivite, a fost însăși necunoașterea exactă a adreselor multor societăți și cercuri studențești, așa că nu li s'a putut trimite adresa de mai sus.

Pe baza datelor informative recoltate, urmează să se traseze o serie de diagrame oficiale și broșuri, atât de studii cât și de propagandă, acestea din urmă fiind ilustrate cu clișee după fotografiile primite.

Sperăm că prin acest mijloc, vom reuși să facem cunoscută importanta pulsare a vieții universitare române, destul de neîncrezător privită de înșiși studenții noștri.

Lucian Cerchez
Director Depart. Inf. Presei și Propagandei

—x□x—

Ce spune străinătatea

Cultivatori ai unei triste mediocrități în scris, nevoiașii Socori, la ori ce manifestare naționalistă arborează o sperietoare: *ce zice streinătatea!*

Prin imbecilitatea cele trei cuvinte, rostite îngrijorător, au ajuns o marotă afișată a politicianului român.

Ce spune străinătatea? Să fim serioși domnilor. V'aș întreba ce spuneți dumneavoastră despre Mussolini, despre Hitler, sau despre cameloții francezi? Și cam unde le doare pe țările respective de ceia ce spuneți dumneavoastră?.

Streinătatea nu se îngrijorează de ceia ce fac naționaliștii români. Ea spune cu totul alt ceva:

Că în România se fură pe capete;

Că politicianii noștri își depun averile, zămislite peste noapte, la băncile din Elveția;

Că se împușcă lucrători;

Că miniștrii noștri sunt tâmpi și profitori:

Că se iese afară din lege.

Și multe altele. Consecințele sunt variate și la îndemâna oricui.

Cât despre mișcările naționaliste, streinătatea e bine informată. Dovadă stă ultimul număr al excelentei publicații *„Revue Internationale des Sociétés Secrètes"* condusă de Monseniorul Jouin.

In rezumat sus amintita publicație creionând ultimele evenimente naționaliste din România, cu arestarea și darea în judecată a fruntașilor Legiunii **„Arhanghelul Mihail"** *și* **„Garda de fier"**, *condamnă atitudinea culpeșă și anti-românească a guvernului, încheind cu următoarele rânduri:*

„Nu putem decât să dorim, întreg poporului român, tăria de a susține, o luptă atât de nedreaptă și de a ieși triumfător cu ajutorul lui Dumnezeu și a patriotismului".

Aceasta spune străinătatea, deci jos masca domnilor.

Andrei Coama

Procesul „Gărzii de fier"

Un mare proces care a sbuciumat, a aprins din nou spiritele românești:

Nu era vorba de condamnarea unor persoane, ci se punea problema dacă o mișcare românească de avânt, de renaștere spirituală a românismului va fi sau nu va fi condamnată de justiție la moarte.

Condamnarea de cinspre-zece zile sau mai puțin a conducătorilor, echivala cu condamnarea la moarte a mișcării, prin desființarea ei, ca fiind contrară ordinei publice și periculoasă siguranței statului.

Deaceia presa din Sărindar, ca exponentă a dorințelor antiromânești, era mulțumită cu o condamnare cât de mică, chiar sub cinspre-zece zile închisoare sau chiar cu amendă.

Da ar fi însemnat distrugerea „Gărzii de Fier" și ar fi însemnat una din cele mai mari victorii pe care ar fi putut să le aibă toate elementele vrăjmașe din această țară.

O condamnare pronunțată de justiție ar fi fost urmată de ropote de aplauze nesfârșite ale tuturor inamicilor românismului.

Iată pentru ce populația românească din toate categoriile — săraci, bogați, tineri sau bătrâni — a așteptat din toate colțurile țării cu înfrigurare sentința tribunalului de Ilfov.

Iată pentru ce mai multe mii de cetățeni ai capitalei au salutat cu entuziasm nesfârșit pe apărătorii celor 7 fruntași ai „Gărzii de Fier", la capătul desbaterilor.

Dar procesul „Gărzei de Fier" a avut mai multe faze. Din acestea, faza finală — o spunem cu tot respectul pe care'l datorăm parchetului— a îngrijorat, a îndurerat, a îndoliat sufletele noastre, ale tuturora celor care simțim românește.

Am fost loviți cu palmele peste suflet și o spunem ca un slab ecou al durerii generale — atunci când am cetit aceea atât de apreciată și de simpatic gustată notiță a unei foi din Sărindar, recunoscută antiromânească —: «D-l Prim-Procuror, cu grad de Președinte a făcut apel pe 14 pagini, scris și semnat de D-sa».

Se vor fi bucurat mulți la cetirea acestei note dar noi românii ne-am întristat și mai mult, o spunem franc, ne-a rămas un semn de întrebare îngrijitor înfipt ca un ghimpe în inimile noastre românești:

Apelul este un drept, dar totuș sunt și drepturi de acelea care rănesc prin duritatea lor și mai ales privind faptele și împrejurările în care aceste drepturi se aplică.

INTAIA FAZĂ: *acuzații de o gravitate fără seamăn. Depozite cu muniții, arme, ecrazite, persoane care trebuesc ucise, lovitură de stat. — Percheziții, închiderea școlilor, oprirea publicațiunilor, confiscarea tuturor lucrurilor.* **Parchetul:** *acuzator, lansează mandate de arestare, ridică oameni dela vetrele lor, din familiile lor, dela ocupațiile lor. Ii aruncă în închisoare.*

A DOUA FAZĂ: *Judecătorul de instrucție scade la jumătate acuzarea: Fruntașii mișcării nu mai sunt acuzați de complot, lovitură de stat, etc., ci de a face agitații din care ar putea reeși un pericol pentru siguranța statului „art. 11 al II, partea II-a din legea Mârzescu". Frumoasă depresiune. Onorabilă. Nu?*

ATREIA FAZĂ: *Acuzarea D-lui Procuror în fața Tribunalului Secț. 4-a, scăzută la trei sferturi.*

Trecutul acuzaților, mentalitatea lor, tendințele lor ar putea fi periculoase pentru siguranța statului român.

Se cere circumstanțe atenuante „totuș dacă Trib. va găsi ca și mine că sânt vinovați cer închisoare, nu mare, dar închisoare"

Nimic de zis, loial, demn drept, obiectiv.

A PATRA FAZĂ: *Tribunalul după toate dovezile apărării* **achită în unanimitate** *pe acuzați,* **găsindu-i nevinovați.**

A CINCEA FAZĂ: *Apelul istoric, am putea zice, al D-ui procuror; cei arestați, rămân mai departe închiși la Văcărești.*

Privind faptele așa precum s'au petrecut ne întrebăm nedumeriți: cum se poate? cum se poate omenește, ca după ce se ridică oamenii nevinovați dela casele lor, din familiile lor, după ce sunt arestați și chinuiți, după ce li se produc daune morale și materiale care nu se pot plăti cu nimic, în fine după ce un tribunal **în unanimitate, îi declară nevinovați, CUM SE POATE OMENEȘTE** *ca acești oameni să fie menținuți și mai departe în stare de arest?*

Și daca pe deasupra urmărim scopul acestei persistențe îndârjite a parchetului, ne îngrozim.

Pentrucă se urmărește cu o poftă nepermisă strivirea și nimicirea unei mișcări românești.

Apelul este un drept, îl recunoaștem.

Ne închinăm. Dar el ne-a sângerat inimile.

Sunt inimi care au sângerat o mie de ani sub loviturí vrăjmașe pentru dreptate și pentru libertate românească.

Aurel Mihai

Informații

● *Cercurile și societățile studențești române, de orice categorie din țară și străinătate sunt rugate să se sesizeze din gazetă și să ne trimită urgent, date statistice și informative asupra organizări și activității lor, în vederea întocmirii broșurii oficiale statistice, la sediul U. N. S. C. R., Bd. Schitu Măgureanu 2, București.*

● Comitetul Federației societăților Elevilor Școlii Politechnice din București, a fost ales în următoarea formație:

Luca Bugheanu, președinte; *Vasile Dima*, vice-președinte; *Nicolau-Bârlad*, secretar general; *Dumitru Ghica*, casier; *Stăncescu-Ialomița*, secretar de ședință,

● S'au primit informațiuni și date statistice (fără fotografii) dela următoarele cercuri județene: Turda, Bihor și Romanați.

● *Turn und sportamt der Deutschen Studenten, a tipărit o lucrare cu privire la al IV-lea concurs sportiv internațional dela Darmstadt. Are circa 200 pagini cu 50 pagini ilustrațiuni și costă R. M. 5. La o comandă de 200 exemplare se face un rabat de 5%.*

● *Comisiunea III a Confederației Internaționale a studenților, anunță că organizează o excursie studențească în Africa de Sud, dela 1 Iulie la 1 Octombrie 1931.*

Excursia durează 10 săptămâni.

Taxa globală ce trebue să plătească fiecare participant este de 69 lire sterline.

Studenții Creștini Români doritori de a participa la această interesantă excursie pot obține informațiuni dela Uniunea Națională, departamentul Afacerilor Străine.

● *Societatea academică „Amicii Turciei" organizează pentru vacanța de Paști (6—15 Aprilie), a III-a excursie la Constantinopol, cu următorul itinerar:*

Luni 6 Aprilie orele 12.30 plecarea din Gara de Nord pentru Constanța, de unde vor pleca cu vaporul „Principesa Maria" Marți 7 Aprilie ora 14 sosirea în Constantinopole, unde se vor vizita: Universitatea, moscheele, cartierele mai importante, patriarhia, muzeele, precum și Scutari (Asia-Mică), vechiul Serai, Prinkipo și Buiuk-Cearși (Bazar).

Excursioniștii vor asista la slujba Invierei Domnului la Patriarhie.

Marți 14 Aprilie la orele 9.30 se va pleca cu vaporul „Dacia" spre Constanța urmând ca Miercuri 15 Aprilie la orele 11.55 să sosească la București.

Informațiuni în fiecare seară la d-nii Mihail Livadaru și Horia Butucescu la Centrul Studențesc București Bd. Schitu Măgureanu 2 București.

● **Intre 26-29 Aprilie are loc la Varșovia prima conferință internațională a presei Internaționale Studențești.**

Comisiunea I. Rolul și importanța presei studențești (chestiuni de principiu).

Comisiunea II. Mijloacele de colaborare internațională a presei studențești (chestiuni practice).

Dată fiind importanța deosebită a conferinței U. N. S. C. R. va fi reprezentată printr'o delegație.

© Articolul d-lui Nicolae Roșu intitulat: „După douăzeci și cinci de ani" este reprodus din Revista „Conștiința Națională" Martie 1926.

Condițiile pragmatice ale ideologiei naționliste au rămas neschimbate. Pentru aceste motive, articolul păstrează astăzi cași acum cinci ani semnificația integrală. Redacția la actualizat, păstrându-i forma și conținutul inițial.

C. S.

EDUCAȚIA FIZICĂ ȘI VIAȚA STUDENȚEASCĂ

Studențimea creștină conștientă de rolul său, în viața socială românească a hotărât încă în congresul dela Craiova din Decembrie 1928 organizarea educației fizice în rândurile studenților din toate centrele universitare.

Anul 1929 a prezentat o activitate bine cunoscută în țară și peste hotare. La București s'a ținut campionatul național studențesc de football ass., atletism, tennis, scrimă și înnot. Echipa studențească națională a reprezentat Uniunea și țara la jocurile internaționale studențești dela Davos, dela finele anului 1929 și luna Ianuarie 1930.

Anul 1930 este epoca de organizare a educației fizice în centrele studențești cu care ocazie comitetul executiv a întocmit prin departamentul sporturilor regulamentul de funcționare astăzi în vigoare.

Se remarcă cu o deosebită atențiune impulsul ce studențimea creștină dă acestei mișcări menită de a îmbunătăți starea fiziologică a studențimii creștine.

Inițiativa particulară care militează în jurul Uniunii a deschis calea inițiativei oficiale a Rectoratului București și Cluj car fac toate eforturile ca să asigure studenților, practicarea gimnasticei și sporturilor în condițiunile cele mai bune.

Canalizarea acestor eforturi înfăptuită de O. N. E. F., asigură o bună reușită acestui curent de cea mai mare importanță pentru tineretul universitar. Ințelegători timpului de realizare pe acest teren nu se poate ca eforturile comune să nu aibă răsunetul dorit în masele studențești.

Rezultatul campionatului național studențesc al sporturilor de iarnă din 6—7 Februarie a. c., este următorul:

I. SKY

a) *15 km. fond:*

1. Faur Lucian (Cluj) 1°88' 27"
2. Bodianu Er. » 1°23' 45"
3. Olteanu Ilie » 1°24' 39"
4. Gros Norb. (Buc.) 1°23' 23"
5. Krjijevski S. » 1°31' 21"
6. Frațian Al. » 1°32' 5"
7. Horwath A. » 1°33' 12"
8. Gorun Val. » 1°37' 59"
9. Latiș A. » 1°39' 43"
10. Iarca N. » 1°42' 45"

b) *slalom* (1500 m. cu circa 300 m. dif. de nivel)

1. Frațian Al. (Buc.) 2' 40" 2/5
2. Horvath A. » 3' 06"
3. Ivănescu I. » 3' 09"
4. Faur Luc. (Cluj) 3' 12"
5. Torge V. (Buc.) 3' 19"
6. Krauss H. » 3' 21"
7. Oană Gh. » 3' 22"
8. Popescu V. » 3' 33"
9. Morțun C. » 3' 46"
10. Gross Norb. » 3' 47"
12. Erhan A. » 4' 33"

II. BOBSLEIGH

Se clasează prima, echipa studenților dela Asociația Politehnicii compusă din studenții: I. Frim și D. Zană.

In afară din concurs s'au ținut la ski probe cu studente din centrele studențești: București, Cluj și Iași.

a) *6 km. fond:*

1. Seceleanu M. (Buc.) 29'36"
2. Stefănescu M. „ 30'36"
3. Rădășanu A. „ 31' 8"
4. Spornic D. „ 31'17"
5. Bera M. „ 31'49"
6. Papp Felicia „ 32' 2"
7. Capsali Silvia „ 34' 7"
8. Dicia Maria „ 35'28"

b) *slalom* (1000 m. cu arta 150 m. dif. de nivel)

1. Cantacuzino Elena (Iași)
2. Stefănescu M. (Buc.)
3. Papp Felicia „
4. Dicia Maria „
5. Rădășanu Areta „
6. Berra Maria „
7. Spornic D. „

Rezultatele acestea ne dau posibilitate să întrezărim un progres apreciabil într'un viitor foarte apropiat.

N. ALBESCU
Directorul Depart. Sporturilor din U. N. S. C. R.

PROCESUL LEGIUNII
„Arhanghelul Mihail" şi al „Gărzii de fier"

In zilele de 27 şi 28 Februarie a. c., timp de aproape 14 ore, a avut loc la secţia a IV a Tribunalului Ilfov, procesul unei părţi a fruntaşilor **Legiunei „Arhanghelul Mihail"** şi a **„Gărzei de fier"**, adică a d-lor: **Corneliu Zelea-Codreanu**, avocat, şeful celor două organizaţii naţionaliste; **Moise Lefter**, avocat — Bereşti, **Ion Banea**, student, anul 4 medicină şi anul 3 drept — Iaşi, **Mihail Stelescu**, student litere — Bucureşti, **Nicolae Totu**, student drept — Iaşi, **C. Danilă**, student, şi **Amos Horaţiu Pop**, comerciant — Turda.

Tribunalul a fost compus din d-nul consilier *St. Buicliu*, prezident, asistat de d-nii judecători *Solomonescu* şi *Costin*.

Fotoliul ministerului public: d. prim-procuror *Alex. Procop Dumitrescu*.

Apărarea a fost reprezentată prin d-nii: profesor universitar *M. Antonescu, Mora, Nelu-Ionescu-Iaşi, Vasiliu - Cluj, I. Moţa, Ilie Gârneaţă, Corneliu Georgescu* şi *Aurel Ibrăileanu*.

Tribunalul a achitat în unanimitate.

Parchetul a făcut apel, care se va judeca la 27 Martie.

Increzători în Magistratură, aşteptăm cuvântul Curţei de Apel, care să definitiveze sentinţa de conştientă şi românească înţelegere a Tribunalului.

Ori pleacă ori se pleacă

D. E. Venizelos, primul-ministru al Greciei, răspunzând unei interpelări făcute de un deputat evreu prin care cerea drepturi noui pentru minorităţile sale, a spus: Evreii ori pleacă ori se pleacă! Să se asimileze şi vor avea ce doresc! Soluţii intermediare pentru minoritari nu avem!

Răspuns categoric şi demn, mai ales din partea d-lui Venizelos, care de şi e şeful guvernului unei ţări relativ mică faţă de România, are totuşi curajul să-şi manifeste opiniile şi credinţa aşa cum cer interesele statului.

Se va obiecta că răspunsul premierului grec va naşte tumultoase proteste din partea Ligii Naţiunilor, gardiana bunei aplicări a tratatelor şi diferitelor pacte. Just!... Dar de atunci a trecut timp cam mult şi nici un protest n'a survenit.

Nu numai că L. N. şi minoritarii au tăcut, dar suntem siguri că în faţa demnităţii naţionale a Greciei, tăcuţi vor rămâne şi pe viitor. Cazuri similare avem chiar cu Grecia, ca să nu mai pomenim de atitudinea dârză a lui Kemal Paşa în Turcia şi a lui Jifcovici în Jugoslavia.

Nimeni nu are dreptul să se atingă de dreptul de stăpâni în casa noastră, acestea sunt vederile balcanicilor.

Ţara noastră pe care Dumnezeu a hărăzit-o cu mari resurse, are din păcate la cârmă guverne care nu ştiu să'i apere interesele. Fie că le lipseşte demnitatea, fie că tremură continuu că nu îşi vor mai avea asigurate voturile în regiunile cu minoritari, asudă când vreun deputat minoritar ridică glasul pentru revendicări. Şi năduşiţi şi înăbuşiţi ei dau cu ambele mâini.

La noi în ţară evreii, maghiarii sau bulgarii, — pomenind numai minorităţile mai numeroase, — se bucură de libertăţi cari, în cele mai dese cazuri sunt incompatibile cu însăşi interesele statului.

Şi cu toate acestea mai au insolenţa să afirme că sunt persecutate ameninţând cu cutare sau cutare „Ligă".

Un lucru însă trebue să reţie şi ei şi guvernanţii României: nu poate dăinui până la infinit o atare situaţiune fără ca să nu se producă nemulţumiri mari în masse naţional-româneşti.

Vor stat în stat minoritarii? Ei bine! Să li se dea statul dorit, peste frontierele ţării, dacă nu accepta pe cel naţional!

Şi e trist că în timp ce guvernele — ce ironie! — statelor balcanice în dorinţa de a salvgarda interesele naţionale uzează de totul — plecând dela cele mai fine şi subtile, ajungând până la metodele balcanice — România, prin guvernanţii ei, preconizează un alt statut al minorităţilor umilind şi mai mult demnitatea noastră.

Replica d-lui E. Venizelos e admirabilă, lucru pe care trebue să'l audă şi minoritarii dela noi, pentru că mâine poimâine li se va spune şi lor: ori pleacă ori se pleacă!

T. C.

—xOx—

Intre violenţa pentru patrie şi contra patriei, eu mă înscriu pentru prima.

N. IORGA

Adunarea deputaţilor Februarie

Parlamentul

ARMATA ŞI POLITICA

La senat, s'a discutat cu deosebită amploare, şi votat, legea poziţiei ofiţerilor.

Importanţa acordată de marinul corp acestei legi, grija pe care au pus-o şi autorii proectului, şi cei cari au făcut obiecţiuni, de a se înlătura amestecul politicii în armată — care ar avea efecte dezastroase asupra disciplinei ostăşeşti şi spiritului militar, ar îndritui toate simpatiile noastre, dacă nu s'ar prezenta o lacună care distruge în întregime intenţiile bune:

Se interzice ofiţerilor să-şi exercite drepturile politice, să facă politică militantă, să intre în organizaţii politice; dar nu li se interzice totuş să facă ceea ce mai dezastroasă politică [illegible] pentru armată, politica internaţionalismului umanitarist. Nu li se interzice să facă parte din societăţile secrete.

Se va spune că în spiritul legii este şi această interdicţie. [illegible] şi instrumente ale fracmasoneriei internaţionale.

In această situaţie, grija parlamentului de a înlătura politica din armată, ne apare ca cel puţin ipocrită.

— XOX —

Monopolul Alcoolului

In frenezia înstreinării a tot ce a mai rămas nevândut, guvernul ţărănist a găsit în ultimul timp, ceva de concesionat: **exploatarea viciului public.** După tutunul „Fumosan" cari *„să fi fumat chiar de cei cărora le-a interzis medicul"* — afirmă concesionarul, — se prepară **înfiinţarea monopolului alcoolului, pentru a fi imediat concesionat unei firme străine.**

Monopolul pe alcool, cerut de zeci de ani, de d-l profesor A. C. Cuza, ca o armă împotriva alcoolismului care subminează sănătatea populaţiei rurale, mai ales din Moldova, Basarabia, Bucovina şi Maramureş, va fi astfel transformat într'un factor de propagarea alcoolismului.

Nu numai sănătatea populaţiei [illegible] avea în vedere [illegible] străin, ci [illegible] naţiei, pentru [illegible] mai mare. [illegible] Parlamentul Român [illegible] încă nici [illegible] ridice împotriva [illegible] planueşte.

Centrul studenţesc Timişoara, către Studenţi şi către Opinia Publică!

Dela instaurarea noului rector Victor Blajian al Şcoalei Politehnice din Timişoara, o nouă eră a fost începută pentru studenţimea întregei şcoli. Actuala direcţiune a şcoalei a înţeles să încalce treptat toate drepturile câştigate de studenţi cu atâtea sacrificii, culminând în hotărârea luată în consiliul profesoral din 9 Martie 1931, de a desfiinţa Societatea Studenţilor Şcoalei Politehnice şi în consecinţă Centrul studenţesc cu care Societatea se confundă.

In faţa acetei situaţii, pe care Studenţimea Centrului Timişoara nu o mai poate îndura, paharul fiind prea plin de refuzurile Direcţiunii de a-i asculta vreodată doleanţele de importanţă vitală pe care le-a adus în repetate rânduri la cunoştinţa acesteia spre satisfacere, s'a hotărât în unanimitate în adunarea generală extra-ordinară din 10 Martie 1931,

GREVA GENERALA

până atunci, când toate punctele expuse mai jos vor fi luate în serioasă cercetare şi soluţionate în modul favorabil, pe care studenţimea îl aşteaptă dela începutul acestei ere de îngenunchiare.

Motivele cari au determinat declararea grevei sunt:

1. Desfiinţarea Centrului studenţesc în mod ilegal, întrucât Centrul n'a fost înfiinţat de Direcţiunea Şcoalei, ci numai recunoscut de ea, iar această recunoaştere, consta numai în anumite avantaje pe cari i le acorda Şcoala Centrului ca: local pentru sediu, pentru adunări generale, etc., lucruri cari nici într'un caz nu condiţionau existenţa Centrului.

2. Ridicarea sesiunei de examen din Iunie pentru studenţii anului pregătitor şi sancţiuni mai grave anunţate, unui număr de studenţi pe motive de revendicări studenţeşti.

3. Proectul de lege a învăţământului tehnic superior care prejudiciază învăţământul tehnic faţă de cel universitar actual, dispunând între altele desfiinţarea senatului universitar, alegerea rectorului pe viaţă şi reducerea libertăţii studenţilor.

4. Incercarea de a conrupe conştiinţa studenţimei, făcută de către jidanii din Timişoara prin rectorul şcoalei Victor Blajian, promiţând o subvenţie anuală de 1.000.000 lei, dacă studenţii renunţă la idealul naţional.

5. Lipsa de răspuns a rectorului şcoalei la articolul apărut în **„Svastica Banatului"**, prin care i se aduceau învinuiri grave, punându-l într'o situaţie echivocă din care n'a căutat să iasă.

Incompatibilitatea funcţiunii pe care o ocupă cu atitudinae luată.

6. Propaganda de idei internaţionaliste, făcută de rectorul V. Blajian la curs, în cantină şi în cabinetul rectoratului, printre studenţi.

7. Incălcarea drepturilor studenţilor în ceeace priveşte conducerea cantinei şi căminului (instaurare de regim de internat gimnazial în cămin şi împiedecarea ajutorării studenţilor fără posibilităţi de masă după modalităţile preconizate de delegaţia studenţilor.

8. Reducerea alocaţiei de masă a studenţilor bursieri şi solvenţi pentru a creia fonduri destinate altor scopuri streine.

9. Starea continuă de experienţă în ceeace priveşte sesiunile de examene şi regulamente.

10. Nesatisfacerea cererei îndreptată contra studenţilor socialişti şi comunişti, cari caută să propage comunismul şi internaţionalismul în sânul studenţimii timişorene.

11. Privarea studenţilor militarizaţi pe lângă şcoală de beneficiile cantinei şi căminului pe care le-au avut până în prezent şi pe cari camarazii dela Politehnica din Bucureşti le au încă.

12. Toate doleanţele studenţilor aduse la cunoştinţa Direcţiunii spre satisfacere au fost găsite ca neserioase sau îndepărtate ca inepţii, după cum ni s'a afirmat în unele rânduri,

Cerem cât mai urgentă ancheta care să ia în consideraţie serioasă cele de mai sus şi să se dispună în consecinţă cu privire la conducerea şcolii. Studenţi, situaţia fiind excepţional de gravă apelăm la spiritul d-v. de solidaritate şi a ne da ajutorul moral şi material de care avem nevoie pentru aducere la bun sfârşit ceeace am început.

Cercul Studenţesc Timişoara.

Moţiunea de mai sus a fost confiscată de către organele poliţieneşti din Timişoara din ordinul Directoratului VII Ministerial în urma intervenţiei rectorului Blajian. Prefectul Poliţiei Timişoara constatând că moţiunea nu cuprindea nimic în stare să motiveze confiscarea, a ordonat înapoerea ei.

C. T. S.

Reforma ÎNVAŢĂMÂNTULUI SUPERIOR

Ziarele au anunţat la timp, intenţiunea d-lui ministru al Instrucţiunei de a traduce în fapt proectata reformă a învăţământului superior.

Aceasta a fost deajuns ca imediat o delegaţie de profesori universitari să se prezinte primului ministru pentru a cere, în cazul când d. Costăchescu nu se va lăsa înduplecat să mărească cu proectul său maldărul de încercări analoage ale predecesorilor săi ce putrezesc în dosarele ministerului, cel puţin schimbări radicale în ceeace priveşte anumite dispoziţii ale legei.

Nu mă voi opri asupra prevederilor noului proect de reformă, în domeniul stabilităţii profesorilor în centrul universitar unde profesează, dispoziţie menită să tae pofta plimbăreaţă a atâtor dascăli ambulanţi, nici asupra salutarei măsuri de a feri în viitor corpul profesoral universitar de imixţiunea diverşilor nepoţei cu vaporoase lucrări originale: prezenţa în delegaţie a d-lor prof. Hurmuzescu şi N. Dănăilă, directorii institutelor technice universitare, mi-a reamintit că legea ce va veni are şi menirea de a împlini o veche obligaţie a guvernului, aceia de a pune capăt situaţiei nenorocite în care cu o condamnabilă nepăsare au fost lăsaţi până azi absolvenţii institutelor pomenite mai sus.

Intr'adevăr, proectul prevede ca o măsură de elementară dreptate recunoaşterea legală a diplomelor de inginer cari s'au eliberat până în prezent de Universităţile din Bucureşti şi Iaşi pe baza unui simplu regulament, şi lăsând la o parte grija de a face experienţe în domeniul „învăţământului technic superior" pe spinarea studenţilor, înglobează cele două secţiuni universitare Şcoalei Politechnice din Bucureşti.

Pentru a nu prejudicia cu nimic însă, posibilităţile de cercetare ale Universităţii în domeniul electricităţii şi chimiei, legea menţine institutele ca „institute de cercetări", preparând studenţi pentru licenţa în ştiinţe aplicate, nu pentru inginerie, punând astfel capăt unui conflict ce se anunţa interminabil între corpul ingineresc (corpul technic) şi posesorii diplomelor de inginer universitar.

Iată dece faptul că se anunţă depunerea proectului în parlament, a provocat mulţumirea absolvenţilor şi a studenţilor de la Institute cari îşi văd astfel recunoscută munca lor şi rezolvată o chestiune ce ameninţa să fie o cauză de permanentă nemulţumire.

In ceeace priveşte protestul Universităţii contra legii sperăm că el nu priveşte şi capitolul învăţământului technic superior căci în acest caz ţinem să atragem atenţia că nu poate fi vorba de o solidarizare a studenţilor la protest. Până atunci, d. Costăchescu să primească asigurarea că felul în care a rezolvat chestiunea este cel drept şi să înfăptuiască promisiunea aşteptată cu atâta nerăbdare de cei în cauza.

ŞT. JACOBESCU

Preşedintele Soc. Studenţilor în Electrotechnică, Bucureşti

STRIGOII

Eveniment în lumea studenţească. A apărut un *„organ de revendicări studenţeşti"*. Şi titlul, *„Studenţimea nouă"* ne face să ne gândim la o orientare în *spiritul nou* al vremii, formulă încă neprecizată bine, dar des întrebuinţată în presa unor anumite personalităţi. De la primul număr suntem însă edificaţi: o veche, foarte veche cunoştinţă a noastră, Studenţimea nouă! Apărea acum 5—6 ani sub numele de *„Viaţa Studenţească"*. Schimbarea numelui, obicei caracteristic unei anumite rase, nu are în cazul de faţă nici o altă semnificaţie. Acelaş spirit, aceleaş procedee, aceleaş clişee banalizate: *„nu luptă de rasă ci luptă de clasă"*, *„organizarea studenţilor săraci în cadrul ideologic al proletariatului internaţional"*, etc. etc.

Trebuie să mărturisim că am avut o desamăgire: „Viaţa Studenţească" ne obicinuise cu o atitudine mai intelectuală şi oarecare talent. Dar au trecut ani! Protogoniştii mişcării comuniste de atunci au „evoluat". Au găsit mai practic să se înscrie în diversele organizaţii tinereşti şi voiniceşti ale partidului azi la putere..

Singur, D-l Ciobanu, reintră astăzi în arenă.

Programul de realizări, ridicul, iacomentabil de ridicul, ne face să zâmbim... cu milă şi compătimire totuş. In locul agerimii de spirit şi combativităţii de altădată, D-l Ciobanu etalează astăzi amărăciunea unei zbuciumări zadarnice, dezastrul unei inteligenţe bătute de toate vânturile. Pe când va lua calea tovarăşului Dobrogeanu Gherea?

Incercarea de bolşevizare a universităţii nu ne îngrijorează. Imperativul ideii naţionale se impune cu atâta tărie studenţimii româneşti, încât desciplina ei nu poate fi infrântă. Şi cu atât mai mult, de adversari de talia *Studenţimii noui.*

In altă parte stă însă gravitatea. Dacă în studenţimea românească comunismul nu poate prinde, cu totul alta e situaţia în studenţimea minoritară a universităţilor noastre. Şi sunt în universitate unele situaţii triste, cari uşor pot fi speculate de agitatori. Pentru prestigiul ei şi pentru a nu prilejui astfel de agitaţii, universitatea are datoria să le curme. Altfel va purta responsabilitatea evenimentelor.

In primul rând înlăturarea acestor situaţii şi apoi reprimarea agitatorilor.

Iar pedeapsa, pentru ca să fie eficace, trebue să lovească în toţi studenţii dovediţi comunişti, nu numai în d-l Ciobanu, cu atât mai mult cu cât acesta insinuiază că eliminarea sa ar avea alt substrat.

In ce priveşte atitudinea ministerului de interne, indignarea stârnită în toate centrele universitare şi în opinia publică o găsim într'u totul justificată. In timp ce organizaţiile naţionaliste sunt desfiinţate şi conducătorii lor aruncaţi în temniţe, în timp ce sub pretextul „reprimării anarhiei", ziarele şi revistele naţionaliste, până şi afişele care anunţă predici la biserica studenţilor, sunt confiscate, studenţimea este insultată încă odată prin pamfletul împrăştiat până sub porţile universităţii şi ale caselor studenţeşti, sub privirea oblăduitoare a organelor forţei publice.

Studenţimea înţelege să fie elementul de ordine în hotarul democraţ ei româneşti. Dar această jignire adusă sentimentelor noastre, nu va putea fi tolerată la infinit. Şi dacă în numele libertăţii de presă, ministerul de interne se va complace în acelaş atitudine, vom face noi ceea ce era dator să facă de mult.

Râde străinătatea de noi
— Numerus Clausus în Franţa —

MOTO:
Intâia datorie a unei naţiuni este acela, de a asigura fiilor ei, putinţa de propăşire.

Numerus Clausus? — O absurditate, un atentat împotriva nemuritoarelor principii de libertate a individului. Ride străinătatea de noi. — Să nu mai pomenim de atari aberaţii. Şi în adevăr ride.

Se ştie că Franţa îngrădeşte, cu legiuiri puternice, posibilitatea străinilor de a exercita anumite profesiuni, concurind cu munca lor existenţa băştinaşilor. Totuşi studenţii romîni cari obţin diploma de Stat la Facultăţile franceze de medicină au privilegiul de a se stabili şi exercita medicina în Franţa.

Zilele acestea Facultatea de medicină din Paris — a trimis Facultăţii de medicină din Bucureşti o întîmpinare, arătîndu-şi alarma faţă de necontenita afluenţă a Romînilor cari intenţionează să facă uz de acest privilegiu. Sînt anume în anul acesta 436 preopinenţi cu paşaport romînesc, dintre cari o cercetare mai atentă a descoperit că **nu mai puţin de 85, 2% sînt jidani.** *„Nu vrem să cercetăm motivele acestei selecţiuni* **care trebue să înceteze** — adaugă memoriul. *Nu avem decit o singură soluţie:* **să se institue la facultatea de medicină din Paris un „numerus Clausus" pentru studenţii romîni cari vor să folosească diploma de stat francez".**

Este concluzia răspicată la care ajunge o nediscutată personolitate a lumii medicale franceze. O concluzie care pălmueşte strident toată miorlăiala democraţilor scribi şi profesioniştilor umanitarismului din ţara noastră. Franţa, ţara sacră a libertăţilor inviolabile, sălaşul ideilor generoase ale faimoasei Revoluţii, acţionează categoric şi exemplar cînd existenţa fiilor ei este primejduită şi nu se sfieşte să ceară aplicarea — oroare! — a huiduitului „Numerus Clausus".

Să nu ne uităm însă jidănaşii, cari — mînaţi de lozinca lăudabilă „ubi bene, ibi patria" — au consimţit să ne facă şi nouă o plăcere, luind la spinare boceaua cu boarfe şi pornind spre tărîmuri mai puţin vitrege.

Meargă sănătoşi, şi întoarcă-se cînd îi vom ruga noi.

Dar numele de Romîn cu care pleacă, nu li-l putem lăsa. Numele acesta nu se cuvine purtat de prădătorii de vădane, de cei ce tropăesc cu îndîrjire căzăceasca roşie, de cei ce se ostenesc să-l supere cît mai virtos.

Ne amintim de lista „studenţilor romîni" din Franţa, cei plecaţi astă vară fără să mai plătească gazdelor — femei sărace şi văduve de război — cari îngrijiseră cu loialitate şi devoţiune puii de năpîrcă: ne amintim de judecarea tot în Franţa, a unor studenţi tot aşi de Romîni — cari reuşiseră o serie de excrocherii.

Să nu uităm de întrunirile vehemente din faimoasa sală Wagram ţinute de oropsiţii tineri — „Romîni fără deosebire de origine etnică, credinţă şi cult" — cari ţipau cît îi lua gura împotriva teroarei albe din Romînia, cerînd ajutor şi apărarea fraţilor democraţi din univers.

Ne este silă să mai răscolim în grămada — cu arome pestilenţiale, de mîrşăvii făptuite de jidanii noştri — studenţi romîni în străinătate.

Şi toşi am stat cu braţele ţapene şi cu buzele încleiate, fără murmur.

Ride străinătatea de noi......

I. C. Radu.

— xox —

Cazul
dela şcoala Politechnică din Bucureşti

—o—

Am dovedit, de câte ori am avut prilejul, că revendicările studenţeşti sunt juste. Venim astăzi cu un nou fapt:

Şcoala Politechnică din Bucureşti, care a dat României şi streinătăţii, cu profesori de o netăgăduită erudiţie, elevii iluştri, are astăzi ca subdirector pe un domn Abasohn.

E începutul introducerei lăturalnice a elementului jidovesc în conducerea universitară. E aceiaş politică lăsătoare şi anti-naţională, dusă faţă de Români.

Urmările nepăsărei aventurierilor ministeriabili le-am văzut rând pe rând. O bună parte din avuţiile României sunt amanetate, dacă nu vândute corbilor galiţieni. Massa muncitoare românească eliminată, a dus la şomajul de acum.

S'au strecurat în armată şi magistratură. Astăzi asaltul se dă Universităţilor.

Mentalitatea orientală, cu beneficiile ei voalate în valută forte, pitulată la masa verde a cancanului premergător pactului electoral cu minoritatea semită, a făcut să nu avem până astăzi o lege, care să pună stavilă unui pericol de nătăgăduit, în toate ramurile de activitate.

Cazul singular de astăzi se va multiplica mâine. E logic şi fatal.

Nu putem fi acuzaţi de patimă. Punem o întrebare răspicată:

Ce merite şi ce diplome ilustre au putut aduce în postul de subdirector al Şcoalei Politechnice din Bucureşti pe d. Abasohn, în timp ce atâţi ingineri români l-ar fi putut ocupa cu cinste?

Căci, omenesc, când aşezi un om alături de profesori de talia d-lor Ion Ionescu, G. Em. Filipescu, Vasilescu-Karpen etc., cu care ne mândrim, i-se impun merite aşişderea.

Aşteptăm răspunsul. E în acesta demnitatea unui corp profesoral.

I. Bărbulescu

AKIBA GLASNER

Acum câtva timp, Akibă Glasner, *primul rabin* al Ardealului, era trimis în judecată pentru *jurământ fals*. Pe noi, acest lucru nu ne-a surprins. Era, încă odată, confirmarea imoralităţii preceptelor talmudice.

Dar iată că şeful cultului ovreesc din Ardeal, se ilustrează din nou în domeniul codului penal.

Rabinul Akibă Glasner a fost prins în flagrant delict de mituire. Delict consumat, constatat de organele parchetului. Şi totuş presa ovreească; scrisă în româneşte sau în limbi minoritare a găsit prilejul nimerit să acopere cu noroi... pe slujbaşii cari nu s'au lăsat corupţi.

Rabinul a fost arestat, procedura accelerată, instrucţia sfârşită a doua zi, şi rabinul pus în libertate libertate de care a profitat imediat spre a pleca să-şi caute sănătatea în srăinătate.

Faptele vorbesc dela sine. Am vrea să ne abţinem de orice comentariu. Dar sunt răni prea dureroase, ce nu pot fi uitate.

Nu putem uita tragedia preoţilor români, ţinuţi luni de zile în temniţele Maramureşului, pălmuirea sufletului românesc în ceeace are mai bun şi sfânt, resuscitarea vremurilor de martiriu al păstrătorilor credinţelor strămoşeşti sub stăpânirea vrăjmaşe, în România „liberă" de astăzi.

— o —

13 Martie 1906

Cu ocazia împlinirei a douăzeci şi cinci de ani dela începutul luptei pentru limba românească — 13 Martie 1906 al cărei promotor a fost domnul NICOLAE IORGA, Centrul Studenţesc Bucureşti şi-a făcut o datorie, sărbătorindu-l, în sala sala de festivităţi a „Casei Femeii".

Au vorbit d-nii: Traian Cotigă, Andrei C. Ionescu, Gh. Popescu-Botoşani şi prof. Caracaş.

„Buletinul Anti-iudeomasonic" anunţă pe cititorii săi, că a fost silit să-şi întrerupă apariţia câtva timp din cauza confiscărilor repetate şi prigoanei exercitate de autorităţi sub presiunea fraţilor de la „Marea loje".

FANTOME ŞI PAIAŢE

Prefectul Cauciuc

Sunt oameni care-şi împlinesc destinul în elipsa umilinţei predestinate şi care, după moarte, sunt pomeniţi de feciori, de neamuri şi de cercul de cunoştinţe cu oarecare pietate.

Sunt oameni care, de-opotrivă, fiind sortiţi anonimatului binecuvântat, întâlnesc neprevăzutul, sub forma lui cea mai isteaţă, pentru ca, scoşi din cutia cu lucruri comune a semenilor, să-i ridice de-odată pe treptele unei case pe care să figureze rebarbativi.

Prefectura de Poliţie este, în ţara noastră zestrea cea mai grasă pentru avortonii instinctelor bătăioase. De aici pornesc iţele întregei operaturi ae aranjare a cluburilor, aici se fabrică bombe pentru atentatori, procese-verbale pentru cetăţeni şi cântece ritmate de casse-tête-uri pentru gardişti. Prefectura de Poliţie este întotdeauna şi ori unde pulsul fericirei cetăţenilor, casa din care pleacă îngerii păzitori, şi patroana care dirijează corul de osanale din toate colţurile adus ei.

De aceia se cere aici un om corespunzător situaţiei, omul-fulger, omul „je suis partout", omul care să înghită ace, să primească picioare, să viseze noaptea bine şi să aibă cugetul curat ca o cămaşe purtată câteva luni.

Iată-l olimpian şi inteligent câştigat la loteria întâmplării, lozul cel mare, lozul quintesenţă a prostiei organizate în breaslă. Să nu-i tulburaţi digestia. S'ar ridica în două picioare şi-ar urla de indignare cum numai unicopilatele urechiate şi numite cu un nume supărător, pot să urle. Ştie să mânuiască baioneta să sufle în trompetă, să însufleţească gardişti şi posedă o carte de vizită rară şi preţioasă: cuvântul de onoare.

Părinţii l-or fi numit cum l-or fi numit, pe decret a fost însemnat Gabriel Marinescu, dar lumea îl ştie şi-l cheamă numai cu o poreclă ţigănească şi-o insignă de specialitate; **Gavrilă Cauciuc.**

Stă pe scaun se pipăie, apoi îşi miroase degetele: aceasta-i ocupaţia lui de predilecţie. Iar din când în când descoperă câte-o organizaţie anarhistă, şi câţiva negustori, exerseaza spatele pentru flexibilitate şi genuflexiune binecuvântătoare la câţiva studenţi, târăşte icoane şi împuşcă numai doi manifestanţi, aşa, pentru ca tiparele vremii să nu pară atâta de rigide cum le-a hărăzit soarta.

Călăreţ al unei situaţii nici când visate, Gavrilă Cauciuc se înnumără printre profitori.

Ce pornire ciudată, ce febră nenorocită, ce acces de paranoia a plămădit acest ins. Era o lege, care cerea o licenţă sau o tresă de general pentru ca să ajungi din partea ministerului de interne, tată al gardiştilor, păzitor de uşi mari.

Ori cât ar fi de scăzut azi preţul titraţilor, Gavrilă Cauciuc nu ar fi trebuit să arască atâta de indecent şi de furibund cartea, chit că firavul copil al inteligenţii sale s'ar fi rătăcit în labirintul rândurilor tuşate:

— Ce bă, leat, carte? Vax! Un-doi, un-doi!.

Şi Gavrilă Cauciuc iar îşi moaie degetele în gură, ca'ntr'o călimară să trimită un nou ordin de părulală.

Popescu al XV-lea

* * *

OPORTUNISTUL

Perfid, inteligent şi târâtor, bătăios cândva în paginile „Epocei" şi cu vagi confesiuni anti-semite, într'o conferinţă la un cerc de studii, domnul Radu Budişteanu a putut înşela câţiva naivi, câştigând simpatii.

Fostul om de casă a lui I. G. Duca, devenise subit [illegible]-politic, înregimentându-se [illegible] în gruparea lui Grigore Filipescu.

Un bagaj fix de cunoştinţe, etalat în ori ce împrejurare, poseur-ul înşela nădejdi.

Timpul a dat dreptate celor încercaţi.

Domnul Radu Budişteanu s'a înscris urgent într'o disidenţă liberală.

Bibelou idealist la întrunirile lui George Brătianu, apărător în procesele de scandal — N. D. Cocea — îşi bisează pledoariile într'o revistă, nenorocită ca fond şi apariţie, marcată pompos: «Comentarii politice».

Candidat la o catedră universitară, nerăpătat încă, [illegible] la conştiinţă, oratoric şi îndrăzneţ, domnul Radu Budişteanu o să vieţuiască mult. Căci oportunismul nu succombă nici când.

Ins.

Tipografia Ziarului „UNIVERSUL" Str. Brezoianu Nr. 9—11